

JUNE, 1938

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,**
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravišтво
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik U
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Junjska šte. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin OFM.

MESEC junij je posvečen prelepi pobožnosti Srca Jezusovega. Ta pobožnost se je že od vsega začetka močno priljubila vsem, ki ljubijo božjega Zveličarja. Predmet te pobožnosti je Srce Jezusovo, torej nekaj takega, kar imamo tudi mi sami. Njegovo Srce je ravno tako ustvarjeno kakor naša lastna srca. Razlika je pa v tem, da je Jezusovo Srce obenem božje Srce in ima v sebi neskončno božjo ljubezen.

Ali pa ne more biti tudi v naših srcih božja ljubezen? Gotovo! Saj so naša srca prav zato ustvarjena, da bi v njih gorela božja ljubezen. Naša srca so preveč plemenite stvari božje, da bi jim zadostovala sama zemeljska ljubezen. Zato pojdemo k Jezusu in on nam bo vžgal v srcih isto ljubezen, ki gori v njegovem božjem Srcu.

Ta mesec imamo več prelepih praznikov, ki vsi prinašajo s seboj neizmernih zakladov božje modrosti in usmiljenja — binkošti, trojiška nedelja, praznik Sv. Rešnjega Telesa in Srca Jezusovega. Oglejmo si jih nekoliko.

Binkošti so praznik sv. Duha. Takrat je Gospod spolnil apostolom dano obljubo, da jim pošlje Tolažnika, ki bo nadaljeval in izpopolnil njegovo delo. V podobi ognjenih jezikov se je Tolažnik prikazal apostolom in jim prinesel svoje sedmere darove. In potem so šli kot novi možje po vsem svetu ter oznanjali Kristusov nauk med vsemi narodi.

Tudi mi odprimo svoja srca in duše, da bo sv. Duh vlil vanje svoje darove, zakaj mi jih še

prav posebno potrebujemo. Prav živo si pokličimo v spomin resnico, da smo kot katoličani vsak posebej živ tempelj sv. Duha. Sv. Duh prebiva v nas, če smo v posvečujoči milosti božji. On je naš posvečevalec in brez njegove ustvarjajoče moči ne moremo prav nič napredovati v duhovnem življenju.

Nedelja po binkošti je praznik presv. Trojice. Takoj po binkošti so začeli apostoli spolnjevati naročilo Gospodovo. Šli so in krščevali ljudi v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Nauk o sv. Trojici je najbolj nepojmljiva resnica naše vere. Vendar je temelj vsega krščanskega nauka in v imenu te resnice se izvrši vsako prerčenje v sv. zakramentih. Zato je pač nad vse primerno, da se ta praznik obhaja tako hitro po binkošti.

Na četrtek po trojiški nedelji je praznik sv. Rešnjega Telesa. Zunanja slovesnost tega praznika je po mnogih krajih prenešana na naslednjo nedeljo. Prav za prav bi se pa moral spomin te skrivnosti vršiti na veliki četrtek. Toda v tistem letnem času se ne more na zunaj z večjim sijajem praznovati, poleg tega je pa ves veliki teden čas globokega žalovanja. Nič pa ne ovira Cerkve v tej topli pomladanski dobi, da se ne bi oblekla v najbolj praznično obleko in prepevala pred vsem svetom: Hvali, Sion, Rešenika! In dalje: Danes se poveličuje živi Kruh, ki oživljuje, rajska hrana vernikov. Velika skrivnost je pred nami v nauku o sv. Rešnjem Telesu.

Toda naj nikar pred to resnico ne omaguje naša živa vera. Na tisti dan si še prav posebej vzemimo k srcu besede znane pesmi: Kar ne vidiš, kar ne slutiš, kar s počutkom ne občutiš, trdna vera te uči . . .

V petek po osmini sv. Rešnjega Telesa je pa praznik Jezusovega Srca. Letos pride skupaj s praznikom sv. Janeza Krstnika.

Tik preden se bo mesec junij poslovil od nas, nam bo prinesel še god apostolskih prvakov Petra in Pavla. Ta velika svetnika se nam bosta zopet predstavila kot taka, ki se prištevata med prve sadove tistih čudežnih del božje modrosti, ki jih občudujemo v vseh teh lepih praznikih tekočega meseca. Živimo torej zopet ta mesec s Cerkvijo in poglobimo svojo vdanost do nje.

DUHOVNA VEZ Z NAŠIMI IZSELJENCI

Iz "Izseljenskega Vestnika".

Na izseljenski akademiji v Ljubljani, o kateri poročamo na drugem mestu, je imel ljubljanski knezoškof dr. Gregorij Rožman, predsednik Rafaelove družbe, velepomemben govor, ki ga na tem mestu dobesedno priobčujemo.

PREMALO se zavedamo, kako pomembno je izseljenstvo za naš narod.

V stotisoče gre število onih, ki so zapustili našo lepo slovensko zemljo in odšli na tuje iskat kruha, ne zmerom boljšega, pač pa večji kos kruha, ker zemlja domača nima vedno dovolj kruha za vse svoje otroke.

Vsak izseljenec je karkor **kapljica krvi** iz žil narodnega telesa. Kaplja za kapljo izteka in se zgublja v tujini. Nepretrgana transfuzija naše krvi v žile tujega telesa. Telo tujega naroda poživlja in pomlaja kri iz naših žil. Ali se tega zavedamo? Ali čutimo bolečine ob vsaki kapljici krvi, ki jo izgubljam?

Udje našega narodnega telesa so izseljenci, ki se trgajo iz živega našega telesa. Ali nas to boli? Ali nam je kaj mar za ude,

ki odhajajo in okrnjujejo celotnost našega naroda?

Če smo zdrav narod in živ in samozavesten, moramo čutiti, kako v svojih izseljencih ginevamo. Potem moramo skrbeti, da si člane, ki odhajajo v tujino, ohranimo. Če se za svoje brate in sestre v tujini več ne zmemimo, če nas njihova usoda več ne briga, njihovo trpljenje in zapuščenost več ne boli, je narod bolan, počasni smrti zapisan, ker ne čuti več, kako ud za udom odмира.

Mi hočemo **živeti** ne samo kot poedinci, ampak **kot narod**, zato moramo gledati, da se vezi med nami in izseljenci ne trgajo, temveč da vedno močnejše in trdnejše postajajo. **Vez**, ki nas v življenjsko občestvo veže z vsemi, ki so se izselili, **ne** sme biti samo **denar**, ki ga pošiljajo domov; **duhovna** mora biti ta vez, ki je močnejša od vsake materialne vezi; vez, ki duše družijo in srca veže, ki se izraža v enakosti mišljenja, v izmenjavi narodnih kulturnih dobrin in ki je globoko zasidrana v živi veri naših očetov.

Današnja akademija ima namen, da splete trajnejše vezi med nami in izseljenci, da zlasti mladino opozori na njeno prevažno nalogo, vzdrževati stike z brati in sestrami v tujini.

Trojna je vrsta naših izseljencev.

1. Najprej so taki, ki imajo namen, da se iz tujine po nekaterih letih **vrnejo** v svojo domovino. Ti že sami nočejo raztrgati vseh vezi s svojo rodno zemljo, saj nosijo s seboj v duši sliko tistega kotička naše zemlje, kjer hočejo ustvariti sebi in svojim skromen domek, da bi potomci njihovi brez prevelikih mučnih skrbi srečni v njem živeli.

Duhovna zveza med njimi in nami je tem bolj potrebna, ker bodo prišli nazaj in prinesli s seboj ali zdravje ali bolezen. Vzdrževati moramo z njimi živahne stike, zato, da si ohranijo vse dobre in plemenite osobine slovenskega naroda, da si ohranijo vero, katera je bistven del slovenskega člove-

ka, da ne podležejo tistim močnim vplivom tujine, ki v njihovih dušah pogase ogenj verne slovenske osebnosti.

Ni brez pomena, kakšni se vrnejo, kakšne ideje prinesejo s seboj, kakšno mišljenje

svoj domači kraj, če so se odtujili veri, jeziku in miselnosti svoje matere.

Naj torej ti izseljenci vedo in čutijo, da jih ne pozabljamo ne v mislih ne v molitvah, ampak da jih imamo za polne in žive ude

Ljubljanski knezoškof dr. Gregorij Rožman.

bodo razširjali okrog sebe, ko se naselijo zopet v svojih domovih. Ako se vrnejo dobri in obogateni z izkušnjami v tujini, so lahko dober kvas, ki blagoslovljeno deluje na okolico. Morejo pa postati strup za

na skupnem narodnem telesu, da nam je pri sreču njihova usoda, da z njimi trpimo in se z njimi njihove sreče razveselimo — z vsemi našimi po Holandiji in Nemčiji, po Belgiji in Franciji, po Kanadi in Argentini.

2. Potem so taki izseljenci, ki so si v tujini že **postavili svoj dom** in se ne nameravajo več vrniti na rodno zemljo — razen na kratek obisk, da si obudijo mladostne spomine.

V dušah teh živi neizbrisljiv spomin na domačo rodno zemljo. Vsak pozdrav iz domačega kraja jim je drag, vsako pismo dobrodošlo. Tisoč tihih misli plete vez z domovino. Videti jih je treba in slišati. Videti solze, ki jim orosijo oči, ko jim pripoveduješ o domači zemlji, o ljudeh v domačem kraju, o cerkvicah po gričih, o zvonovih, ki pošiljajo svojo ubrano pesem preko njiv in holmov, o vinogradih in belih zidanicah. — Odkar sem toliko solz videl blesteti v očeh naših ljudi po širni Ameriki, šele razumem, s kakšnimi vezmi vise njih srca na domovini, pa četudi jim je Amerika postala nova domovina, ki jim reže boljši in večji kos kruha, kot ga jim je mogla dajati trda slovenska zemlja. Pripovedovali so mi, da ne mine dan brez misli na rodno hišo in zemljo; da vsak dan v duhu prehodijo pota in steze, po katerih so v mladih letih hodili doma. Vsak dan jim romajo misli in želje nazaj. Nikdar ne pozabim otožnosti v očeh premnogih, ki so mi izražali željo: še enkrat pred smrtjo bi rad videl svoj rojstni kraj, a ni sredstev za tako dolgo pot. Ostane jim v duši le neizpolnjena želja.

Brezsrčnost bi bila, če bi mi tem našim rojakom ne pošiljali iz domače zemlje prav tako vročih pozdravov, kakor je njih hrepenenje po domovini vroče. Pozdravi, slike, časopisi, knjige, pisma bi morali romati od nas k njim in vzdrževati živo zvezo z njimi, ki tako hitro izumirajo. Dnevno se njih število krči. Vsak dnevnik iz Amerike pri naša poročila o novih smrtnih slučajih. Še nekaj desetletij, pa ne bo nobenega več v Združenih državah severne Amerike. Ne bomo bresrčni, pozlatimo jim zadnja leta z zlatimi spomini iz domovine!

3. Kmalu bo, zlasti v Severni Ameriki, ostala le **tretja vrsta** naših ljudi, to so **potomci naših izseljencev**, ki so že v tujini rojeni in vzgojeni, ki so že ondotni državljani. Našo zemljo poznajo samo iz pripovedovanja svojih staršev. Niso videli naših lepih krajev, ne poznajo nas, jezik naš le za silo razumejo. Vsa izobrazba jim je dana v tujem jeziku, ki jim je postal materin jezik.

Ti potomci **naše krvi** nam **ne smejo** postati **duhovno tuji**. Zavedajo naj se, da je slovenska kri v njih, da smo po krvi in materini besedi isti rod. Res s svojim delom bodo materialno in duhovno bogatili drug narod, a vedo naj, čigave so krvi in kakšnega porekla. Spoštujejo naj rod, iz katerega so izšli, jezik svojih prednikov naj vsaj nekoliko poznajo in ohranijo kot dragocen ostanek svojih prednikov.

Da bo to, moramo **mi** vzdrževati z njimi stalne in živahne zveze. Naša dolžnost je, da jim kažemo **lepoto naše zemlje**, ki ji ni para na vsem širnem svetu; da jim posredujemo **bogastvo našega duha** v delih umetnosti in **kulturo našo**, ki je tolikšna, da ni treba biti sram ne nas, ne naših izseljencev med velikimi in visoko kulturnimi narodi. Naša dolžnost je, da jim svetimo z zgledom našega iskrenega verskega življenja, da bo **vez iste vere** tem čvrstejša, čim bolj se rahlja vez istega jezika.

Mladina, ti si poklicana, da navežeš stike, pismene in ustmene, z mladim rodом naših izseljencev. Mlada srca najdejo v mladih srcih najlepši odmev, najživahnejši odziv!

Mladina, ti ne pozabi na izseljence, da oni ne pozabijo na nas.

Zgled je naši mladini dala **šola v Ljutomeru**. Šolarji so poslali v Ameriko (v Chicago) album slik iz raznih krajev naše domovine; nekaj slik so sami naslikali; napisali so pristrčna pisma, odkrita in ljubezniva, da so do solz ganila stare izseljence. In še žaro domače rodne prsti so dodali.

Takole pišejo iz Amerike o vtisu te pošiljke: "Ko smo slišali pozdrav, mar bi komu zamerili, če so mu ob tem pridrsele solze ljubezni do domače grude iz oči in spolzele tiho po licu . . . Kaj vam bom še nadalje razkladal naša čustva, saj se vsi razveselimo že samo pisma, ki ga dobimo iz domovine, ki je šlo samo skozi roke teh, ki trpe na domači grudi. Koliko bolj smo pač pozdravili zemljo, ki nas je redila, ko smo bili še doma, ki je pila naš znoj, ki je z nami vriskala, kadar smo bili veseli, in z nami žalovala ter pila naše solze, kadar smo se žalostili. Kako radi bi bili tedaj te otroke objeli in jih pritisnili na svoja srca. Za zdaj pa, otroci ljutomerske šole, ki smo bili deležni vaših pozdravov, najlepša hvala in Bog plačaj! Po vaši zaslugi je prišel med nas tisti večer — košček drage nam domovine." (Ave Maria, febr. 1938, str. 21.)

Ali ne bi mogla vsaka šola napraviti izseljencem od časa do časa istega veselja? Ali ne bi mogli od povsod, od koder so izseljenci, poslati jim včasih košček drage jim domovine

Tako važno je to, da se **mora organizirati redno dopisovanje naših šol — posebno srednjih šol — z našimi izseljenci, posebno z njihovimi v tujini rojenimi otroki.** Velika stvar je to, vredna, da se je lotimo. In sveta dolžnost naša je, da vzdržujemo vezi z vsemi širom zemlje, ki so kri naše krvi. Od dela do dela sveta naj se pletejo duhovne vezi med nami in vsemi, ki so naši, da ostanemo povezani v eno duhovno občestvo z ljubljeni in nikdar pozabljeni domovino, da ne pjdejo v izgubo naši bratje in sestre v tujini, katere od tu danes iz dna srca in duš pozdravljamo.

ZAHVALA

Javno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj za ozdravljenje mojega sina.

Katarina Plut.

SRCE, KI JE TOLIKO LJUBILO

Angela Mlakar.

PRELEPI mesec majnik je že za nami. Kako hitro je vzel slovo od nas! Pa čeprav smo se poslovili od majnika, od ljubezni do Marije se nismo poslovili. Ta bo ostala v nas prav tako globoka vsak dan našega življenja, kakor je bila v majniku.

Po končanem Marijinem mesecu pa vstopamo v mesec božjega Srca. Prav po naročilu sv. Cerkve: Po Mariji k Jezusu!

Jezus nas tako ljubeznivo vabi: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi. Jaz vas bom poživil.

Kdo je med nami, ki ni duhovno utrujen in ne potrebuje Jezusove pomoči? Človekove bridkosti in težave so tako velike, da bi brez božje pomoči gotovo omagal in obupal na poti življenja.

Toda zakaj in čemu bi obupavali? Saj nismo zato na svetu, da bi nas Bog trpinčil. Vendar se nekateri ljudje tako obnašajo, kakor bi mislili, da je Bog njihov velik nasprotnik. Potem se pa pritožujejo in tarnajo, češ: Vse mi nič ne pomaga, ne molitev, ne zakramenti . . .

O, pomaga, pa še zelo. Jezus je obljubil, da nas ne bo postavljaj na preskušnje, ki bi bile nad naše moči. Treba pa nam je molitve, obilne in stanovitne. Saj nam je dana obljuba, da bo vsak prejel krono življenja, kdor bo stanoviten do konca.

Zato se vsi vrnimo nazaj k Njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje. Hodimo za Njim in stopajmo po Njegovih stopinjah. Veste, v nebesa ne moremo priti po samih rožah in mehkih preprogah. Ozka in trnjava pota vodijo tja gor, toda z božjo pomočjo se vse prénese. Ne bomo si olajšali življenja z lažjo, jezo in obrekovanjem. Zelo nam pa

pomagata goreča molitev in premagovanje samega sebe.

Nad vse je pa priporočati pogostno in vsakdanje sveto obhajilo. V tem zakramentu nam daje Jezus samega sebe in nas sam osebno podpira v stanovitnosti za vse dobro. Zato naj bi nihče ne zanemarjal prilike, ki mu je dana za vsakdanjo sveto mašo in sveto obhajilo. Kadar vam bo vsakdanje sveto obhajilo postalo prava dušna potreba, takrat boste šele začeli na samih sebi preskušati, kako lahak je Kristusov jarem in kako sladko je njegovo breme.

Naši vsakdanji križi in naše težave postajajo lahke, če jih sprejmemo iz rok Jezusovih kot majhne križe, ki jih imamo nositi za Jezusom. Saj nam je dal On sam naj boljši zgled, kako je treba po poti križa doživeti veliko nedeljo.

Bogastvo Jezusovega Srca nam je vsem na široko odprto. Iz njega se vsipljejo žarki najbolj vroče ljubezni in naklonjenosti do nas. Hitimo k njemu in ga prosimo, naj nas priklene na svoje bogato božje Srce. Naj zlasti ta mesec, ki je posebej posvečen božjemu Srcu, ponavlja naše srce in naš jezik dan za dnevno posvetilno kitico:

O Jezus, Tvoje sladko Srce
naj ljubijo, časte
vsa ljudstva, vsi jeziki,
vse angelske vrste!

ZAHVALE.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za vrnjeno zdravje.

Katarina Kastelic.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za pomoč v boleznih.

Anna Bashek.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za zadobljeno zdravje in uslišanje mnogih drugih prošenj. Še nikoli se ji nisem zastonj priporočala. Upam, da mi bo tudi znanprej stala ob strani. Prilagam primeren dar za list.

Margaret Zaletel.

SRCE JEZUSOVO, ZAVOLJO NAŠIH HUDOBIJ POTRTO

Šolska sestra.

RIMSKEM senatu so zarotniki napadli Julija Cezarja. Vedel je, da je malo upanja, rešiti si dragoceno življenje — a je kljub temu mislil na obrambo. Ko pa je zagledal med zarotniki svojega najljubšega prijatelja Bruta, je močnemu Cezarju omahnila roka. Brez vsakega upora je pustil, da so mu prebodli srce. Življenje je v hipu zgubilo zanj vso privlačnost, vso lepoto. Razočaran, zagrenjen je izdihnil. Bilo je boljše, da ni preživel ure izdajstva. Ali bi bil mogel kdaj pozabiti grde nehvaležnosti, nezvestobe tistega, ki ga je ljubil, ki mu je zaupal, kateremu je bilo njegovo srce vedno na stežaj odprto?

Zgodba o Cezarju in Brutu je stara, a vendar vsak dan nova — ponavlja se na naših oltarjih. V posvečeni Hostiji vlada Jezus kraljestvo duš. Ljubezen ga je priklinala na oltar, ljubezen njegovega Srca do nas ga zadržuje v tabernaklju. Vsega veličastva se je oropal. Nič ne izdaja njegove navzočnosti. Saj še ne bi vedeli, da je v tesnem ciboriju in v še manjši hostiji, če bi plamenček večne luči ne govoril prepričevalne besede . . . V jaslicah je mogel vsaj gibati — v Hostiji še tega ne more. Na križu je trpel neizmerno, a je videl ob vznožju križa Mater in par ljubečih duš, ki so mu skušale olajšati trpljenje, čeprav niso mogle. V Hostiji nima niti te tolažbe. Mati je v nebesih. Res, angeli in svetniki ga nevidno obdajajo, a evharistično Srce Jezusovo hrepeni po ljubezni duš, radi katerih je zapustil lepoto nebes in se zaprl v tesno, temno ječo tabernaklja. Ali uživa ljubezen duš?

Dnevno se dvigajo kletve proti tabernaklju . . . Hudobija, ki se še imenovati ne

sme, ga iz najožje evharistične bližine križa. Sovraštvo med narodi, med družinami, med posameznimi, mu preboda Srce . . . Vse njegove zapovedi se prelamljajo . . . Ali je to ljubezen, če ga pohlepna roka roparja vrže iz njegovega doma . . . ? Če se v skrivnih družbah sramoti in zaničuje njegova zakramentalna pričujočnost? Če v besnem sovraštvu ruski, mehiški, španski in drugi brezbožci skrunijo njegove tabernaklje in mu strežejo po življenju? Mislite, da vsa ta hudobija ne boli njegovega Srca? Pa še kako ga boli! A to je bolečina, ki mu jo povzročajo njegovi sovražniki. Gotovo še sedaj kot nekoč s križa prosi nebeškega Očeta: Odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.

Mnogo hujša je pa bolečina, ki mu jo prizadenejo njegovi prijatelji, njegovi otroci. Saj sami veste: Če vas preganja, sovraži, sramoti, vam skuša škodovati tujec, vas boli. A če se proti vam vzdigne vaš otrok, ki vam dolguje življenje in vse drugo, se vam zdi, da je to nehvaležnost, ki vam mora streti srce . . . Kolikim ljudem srce res dobesedno počí! In če se nam izneveri bitje, do katerega srca imamo pravico in o katerega odkriti ljubezni niti v sanjah ne dvomimo... Kako razočaranje! Kaka trpka, neutolažljiva boleost . . . Kdo izmed nas pač še ni šel skozi takele ali vsaj slične vice življenja? Ali sedaj vsaj malo, vsaj od daleč slutimo bolečino evharističnega Srca? Ko mora dan za dnem gledati odpad tistih, ki so nekoč enako sv. Janezu sloneli na njegovih prsih. Z žalostnim pogledom jih spremlja v vrtinec reke življenja, kjer se jih tako malo reši . . . In božji ropi vseh vrst . . .

In mi sami, ali nismo tudi mi, več ali manj, Bruti? Težka je ta beseda, a resnična. Saj ga menda ni med nami, ki bi lahko z mirno vestjo dejal, da se ni nikoli družil z zarotniki, ki strežejo Jezusu po življenju. Ali ni vsak smrtni greh meč, ki prebode božje srce, ki ga potre neizmerno? Kdo pač

more premeriti globino bolečine Jezusovega Srca? Boli ga, ker je žaljen Bog, njegova ljubezen, dobrota. Trpi Jezusovo Srce, ker se mu smilimo. Ono pač najbolje ve, kakšen prepad nastane z vsakim smrtnim grehom med Bogom in grešnikom in v kaki strašni nevarnosti je, dokler se skesano, s potrtem srcem ne vrne k Srcu dobrega Pastirja.

Mali grehi tudi niso nekake malenkosti, kot bi morda kdo mislil. Sv. Terezija je v viziji videla hudobijo malega ali odpustljivega greha. Če bi je Bog ne bil čudežno ohranil pri življenju, bi bila umrla od strahu. Res je, božjega prijateljstva z njimi ne izgubimo, a mali grehi ohlajajo našo ljubezen do Boga in če se za nje ne brigamo, se lahko zgodi, da nas bo Bog radi dušne lenobe pustil same v uri težke preiskušnje. Kaj pa zmoremo sami, nam jasno pove preteklost. Kako pač božje Srce trpi ravno radi malih grehov! Trni so, ki ga neprestano prebadajo . . . Ubodi ga bole tem bolj, ker so mu zadani od njegovih najožjih prijateljev. Vsaka nezvestoba njegovih ga teže zadene kot sovraštvo brezvercev . . .

Ali pa Jezusovo Srce res čuti bolečino radi naših hudobij? Prav gotovo! Saj je isto človeško Srce, ki je nekoč hodilo za izgubljenimi ovcami po Palestini. Isto Srce, ki je trpelo in prelilo slednjo kapljo krvi. Isto Srce, ki je upalo, da bo z dokazi svoje požrtvovalne ljubezni pritegnilo ves svet nase. Misijo ljubezni sedaj nadaljuje v mali, neznatni Hostiji in trpi mistično . . . Trpi, ker se jih tako malo odzove njegovemu vabilu posebno te čase, ko je hudobija greha zajela ves svet in je nam, mlačnim, samo našega malega lastnega trpljenja in križa mar in se za zadeve božjega evharističnega Srca tako malo brigamo. Tako ne sme dalje! Mar se naj Jezus zastonj ozira po dušah, ki bi bile pripravljene tolažiti njegovo Srce...? Po dušah-žrtvah hrepeni Jezus. Hvala Bo-

gu, armada takih skritih duš se večja iz dneva v dan — a je seveda v primeri s hudobijo vse premajhna.

Poklic duš-žrtev ni samo lastnina svetnikov, duhovnikov ali redovnikov. Vsak katoličan je lahko taka žrtev. Ni treba nobenih izrednih svetniških dejanj. Vsaka taka duša-žrtev naj izpolnjuje svoje verske in stanovske dolžnosti, dela vse iz ljubezni do Boga in z namenom zadostovati s svojo molitvijo, delom ali trpljenjem za žalitve, ki se gode božjemu Srcu po tabernakljih. Često naj prejmejo zadostilno sv. obhajilo in če imajo čas, obiščejo Jezusa v tabernaklju z namenom, zadostiti za vso svojo in drugih duš nezvestobo. Sv. ura se priporoča.

Morda pridejo te vrstice komu v roke, ki ne ve, kam s svojim trpljenjem . . . Morda je kje kaka duša, osamela, zapuščena od ljudi, samo Bogu je znano njeno trpljenje — bodisi telesno ali duševno . . . O, ko bi taka duša hotela postati žrtev ljubezni! Koliko bi lahko koristila božji stvari! Četudi smo morda bližnji okolici v nadlego in nismo za nobeno rabo — v Jezusovih očeh ima naše trpljenje neskončno veljavo: Z njim lahko odkupujemo duše, po katerih božje Srce hrepeni — seveda, če je združimo z Jezusovim trpljenjem in po božjem Srcu darujemo Bogu.

Mesec junij, ki je posvečen presv. Srcu Jezusovemu, bi moral še posebno biti ena sama dolga veriga do evhar. Srca. Vsa sv. obhajila zadostilna, posebno ono na prvi petek in na praznik Srca Jezusovega. Če bomo imeli sočutje z žaljenim Jezusovim Srcem, bodo naša imena zapisana v njegovem Srcu in nekoč, ko bomo v smrtni stiski, nam bo to Srce varno zatočišče. In to niso prazne sanje — obljava Jezusova je! In ker je Jezus Bog, drži svoje obljube . . . Izdihniti svojo dušo v božje Srce . . . Kako lepo upanje!

RAST MUČENIŠKE KRVI

P. Hugo.

EDNO je še res in vedno bo, da je kri mučencev seme kristjanov. In tudi to je še v e d n o in b o v e d n o res, da kdor preliva krščansko kri, si z njo piše svojo lastno smrtno obsodbo. To danes s posebno grenko zavestj skuša boljševiska Rusija. Kako zmagoslavno je napovedovala skorajšnji konec krščanstva in vsake vere v Rusiji. Že so krožile strano bogokletne slike, predstavljajoče Kristusa, ki kot duhovnik opravljen žalosten stopa pred mrtvaškim sprevedom, katerega mrtvec je križ, ki ga satansko razigrani pogrebci neso v grob.

Leta so od takrat že potekla. A Kristus v Rusiji že živi. Morda še ni nikoli tako globoko v dušah živel ko danes. In njegov križ! Iz javnosti se je moral pač umakniti. A v tamkajšnjih katakombah se ga izmozgane roke trpečih z večjo ljubeznijo oklepajo kot kdaj. Velikonočni pozdrav: Kristus je vstal — z odgovorom: Resnično je vstal, danes v Rusiji ni samo fraza, je pozdrav iz globin yernih in ljubečih src. In ne velja samo za velikonočno jutro. Kristus v Rusiji vstaja. To kljub vsej svoji zaslepljenosti vedo tudi rdeči trinogi, ki so ga obsodili na smrt in hoteli živega pokopati. Da to niso samo navdušene besede, naj potrdi sledeča izjava neke ruske državljanke, ki jo je podala v Rigi. Posnemam jo iz "Božjega kraljestva", glasila Apostolstva sv. Cirila in Metoda.

"Živite v deželi," je ta Rusinja dejala, "kjer so cerkve v časti kot hiše božje in jih nihče ne sme spremeniti v skladišča ali avtogaraže. Vi vsi, ki greste lahko vsako nedeljo v bližnjo cerkev k sv. maši, si sploh ne morete misliti, kaj se pravi tvegati zaslužek, krušno karto, svobodo, pa tudi življenje za udeležbo pri službi božji. In vendar je pe-

ščica cerkva in kapelic, ki so še ostale, vedno prenapolnjena. Pri vas ni vedno tako, in ti, ki so v cerkvi, niso zmeraj tudi z dušo pričujoči. V Sovjetiji se mi zdi, da sem bliže Bogu, da moja molitev hitreje pride k Njemu. Zato se nikar ne čudite, da grem nazaj v deželo, kjer je tako lahko doseči venec mučeništva.

V sovjetski Rusiji se borimo za pravico do svoje vere in ta borba je zajela danes vso deželo. Po njenih velikanskih pokrajinah krožijo člani "Kristusove pehote". Pred njimi gre novica o njih prihodu, in kjekoli se pojavijo, pa naj bo to ob Volgi, pri Baltiškem ali Kaspiškem morju, ali v daljni Sibiriji, povsod jih sprejemajo z odprtim srcem... V starih kletih, v podzemeljskih jamah, v globokih gozdnih samotah se zbirajo verniki k pridigam, so pri sv. maši, dajejo krstiti otroke ter sklepajo sv. zakon. Saj pa tudi iz besed pridigarjev veje taka moč prepričevanja in vere, kakršno morejo imeti le ljudje, ki so vsak trenutek pripravljeni umreti za to, kar verujejo in oznanjajo. Samo slišati jih je treba, kako napovedujejo skorajšnji konec sovjetske vlade, konec lakote in preganjanja, konec nasilja nad milijoni trpinov-jetnikov. Razume se torej, da so sovjetske oblasti vse te 'preroke' vzele izpod prava, da jih sme vsak brez preiskave in sodbe na mestu ubiti. Na tak način je padel meseca julija v Vjatki na Uralu eden izmed voditeljev 'pehote', Krištof Žirjanov.

Pa to ljudi ne plaši. Kot prej se zbirajo po samotah, shujšani in razcapani, pa z ognjem močne vere v srcu, da bi molili za tiste, ki so bili pobiti v Sibiriji ali pa v ječah GPU, tajne policije. Kljub nasprotnim izjavam sovjetskega časopisja se udeležujejo teh pobožnosti ne le starci, ampak tudi fantje, komsomolci, mladi komunisti in vojaki. Drug drugemu posojajo molitvenike, ki so danes eden najbolj zaželenih predmetov v Sovjetiji. Starejši skrivaj učijo mlajše cerkvenega petja. Kolhozi, komunistič-

ne kmetije, kar tekmujejo med seboj, kje bodo lepše sprejeli 'popotnega svečenika', sijajneje uredili službo božjo, ozaljšali oltar, bolje peli med sv. mašo.

Evropi se niti ne sanja, kakšna sprememba se vrši v dušah sovjetske mladine. Z gnusom je zavrгла načela starih boljševikov o svobodni ljubezni. Danes mnogo mladih izobražencev prisega zakonsko zvestobo do groba in to s tako zanesenostjo, ki bi bila drugje smešna. Zakaj v deželi, kjer je vse negotovo, kjer si danes še ljubljenec vlade, jutri pa greš že na morišče, kjer ni nič stalnega, človek želi imeti neko oporo, kak stalen cilj — ženo, otroka, za kar je vredno živeti. Zato pa je vroča želja mnogih parov, ki živijo 'na upanje', da bi stopili že skoraj pred duhovnika, ki bi blagoslovil njihov zakon. Če jim to ni mogoče, pošiljajo kam daleč na deželo vsaj poročne prstane, da bi se jih dotaknila duhovnikova roka.

Na podoben način naredo tudi ob smrti. Ker ne smejo javno prirejati krščanskega pogreba, neso domači deske za krsto ali oblačila rajnega k duhovniku, da jih blagoslovi. Pred praznim katafalkom se vrši panihida — zadušnica za umrlega. Udeleženci se vračajo od žalne službe božje, kot bi se nič ne zgodilo. In, če ni mogoče drugače, pokopljejo rajnega še po komunističnem 'obredju'.

Skoraj v vsaki hiši vidimo ikone, sv. podobe, pred katerimi gori lučka. Za te lučke se po ugotovitvi sovjetskega časopisja samega potroši na leto do sto milijonov rubljev. Dve cerkveni bratovščini v Moskvi sta imeli v teku treh let 1,074.414 rubljev dohodkov. V okraju Popčevo je še sedaj 32 cerkva, a v 16 velikih okrajih niti na papirju ne obstojajo krožki brezbožnikov."

Tako je pripovedovala ta Rusinja, sama mladika iz mučeniške krvi in drhteča po mučeniški palmi. Potem res ni čuda, da je komunistični list "Pionir" Kristusa proglasil za največjega sovražnika Sovjetije . . .

DAROVİ SV. DUHA V ČLOVEŠKI PODOBI

P. Alojzij.

TE drobne povestice si nisem sam izmislil. Bral sem jo in mi je bila všeč. Naj vam jo povem za letošnjo binkoštno nedeljo.

Pri tisti kmečki hiši so imeli očeta, mater in šest hčerk. Kako se je drugače reklo pri njih, nisem bral. Zapisano je pa bilo, da so sosedje rekli: Pri sedmerih darovih sv. Duha.

V prašali boste, zakaj tako. Bom tako povedal.

Premožen kmet je bil, čedne postave. Od nekdanj je dobro skrbel za polje in živino. Že takrat, ko je bil še samski. Za snago v hiši in red v gospodinjstvu se pa ni dosti menil. Istotako je precej zanemarjal svoje verske dolžnosti.

Vse drugače je pa prišlo, ko se je mož oženil. Ko je stal z nevesto pred oltarjem, je duhovnik spregovoril:

“Zakrament sv. zakona je delo sv. Duha. Ti, dragi ženin, vzemi nevesto na svoj dom kot dar sv. Duha. Želim in upam, da bodo vsi darovi sv. Duha prišli k vam: Dar modrosti, dar umnosti, dar moči, dar vednosti, dar pobožnosti, dar strahu božjega . . .”

Tako je torej dejal duhovnik na dan poroke. Možu so ostale besede neizbrisno v spominu. Kardarkoli je mislil nanje, je obenem opazoval, če se uresničujejo ali ne. In moral si je priznati, da se vse prečudno ujema z napovedjo duhovnikovo.

Ko je prišel v hišo prvi dar sv. Duha, mlada nevesta, se je pričela v hiši brez šuma in hrupa velikanska sprememba. Nevidno in neslišno

se je začel umikati nered, ginila je nesnaga. Mož je z velikim notranjim zadovoljstvom opazoval to tiho delo mlade gospodinje in si je dejal: Ta ženska je res dar božji, po pravici bi ji lahko rekel: Dar modrosti, prvi izmed sedmerih darov sv. Duha. In ko je tako premišljeval, se je začel tudi v njegovi duši ustvarjati popolnoma nov red in kmalu je mož postal zgleden in zaveden katoličan.

Prihajali so otroci — same deklice. Šest jih je prišlo, potem ni bilo nobnega rojstva več. To se je torej prav lepo ujemalo. Ali bodo pa hčerke tudi drugače zaslužile svoja imena po darovih sv. Duha?

Prva je hodila še v ljudsko šolo, pa je kazala velike umske zmožnosti. Že v tistih letih je začela voditi očetu račune in primerjati dohodke z izdatki. Mesec za mesecem je delala tako in na ta način je prišel oče do umnega gospodarstva ter bolj in bolj spoznaval moč svoje kmetije in bogastvo rodne zemlje. Zadovoljno je prikimaval in dejal: Tudi dar umnosti se je lepo udomačil pod našo streho.

Druga hčerka ni imela posebnega veselja s knjigami. Imela je pa praktičen smisel za vse. Kadar je nastalo kako zamotano vprašanje pri hiši, so se obračali nanjo: “Marta, kako misliš, ali bo tako prav?” In je odgovarjala, da ne ve. Potem je malo pomislila in dala tak dober svet, da se je vse najboljše izteklo.

Tretja je bila Julka. Velika in močna kakor oče. Nekoč so bili vsi v cerkvi, le Julka je ostala doma za varuha. Med tem je zdivjal bik in pretrgal vezi. Julka bi bila lahko klicala za pomoč. Pa je rekla, da bi se med njenim klicanjem utegnila že pripetiti nesreča. Zato je samo pograbila bika za roke in v trenutku je bil spet privezan. Oče je pozneje dejal: “Če bi ne videl, da ima dekle nekaj reber polomljenih, bi trdil, da je vsa zgodba z bikom pošteno zlagana. Tako pa vidim, da je Julka res dar moči.”

Četrta so dali pri krstu ime Zofija. To ime v resnici pomeni modrost, pa ni bilo namenoma izbrano. Izkazalo se je pa kmalu, da je bilo prav posrečeno. Zofija je postala v kratkem najboljša učenka domače šole. Takih spričeval ni nihče dobival. Imela je neutešljivo željo po vednosti in je venomer spraševala o tem in onem. Res, pravi dar vednosti.

Potem sta prišli še dve. Ida in Lilija. Tema dvema sta torej ostala zadnja dva darova: pobožnosti in strahu božjega. Oče je mislil,

kako naj bi se to ujemalo. Saj bi se dala ta dva darova pripisati vsem ženskam pod njegovo streho. Pa je opazil, kako skrbi Ida, da so bile svete podobe v hiši, med drugimi zlasti kip sv. Jožefa, vedno brez vsakega prahu. Tudi krpilčke je imela vedno napolnjene z blagoslovljeno vodo. In je spoznal, da se tudi ta ni izneverila svojemu poklicu.

Lilija, šesta in zadnja, je pa imela posebno navado. Kadar so drugi tarnali in tožili zavoljo sitnosti in težav, je Lilija močala in znala ohraniti srčni mir. Nazadnje je rekla: "Če je tako, na se pa zgodi volja božja."

Očetu te družine je bilo nekoliko težko, da mu Bog ni dal nobenega sina. Pa samo nekaj časa. Pozneje se je popolnoma potolažil. K temu je pripomogla hiša njegovega brata. Tam so imeli šest sinov. In če si vprašal mater, kako se kaj imajo, je z nejevoljo dejala: "Vse bi še kako bilo, ampak teh mojih sedem poglavitnih grehov mi dela zgago v hiši." Ako nisi takoj razumel, ti je pojasnila, da misli moža in šest sinov. Pa je žena tudi sama skoraj podivjala med njimi. Nič lepo ni živela, končno je pa vendar umrla lepo spravljenja z Bogom.

Tako se torej končuje ta naša povestica. Ko sem jo bral, je trdil pisatelj, da tri hčerke, trije darovi sv. Duha, že počivajo na pokopališču. Njihove naloge na naši zemlji so bile torej že dovršene. Gotovo jim je bilo dano veliko plačilo. In trdno smemo upati, da bodo ostali štirje "darovi sv. Duha" nekoč deležni njihove blažene družbe v nebesih.

Jaz pa iskreno želim, da bi pod vsako streho naših rojakov na podoben način vladali darovi sv. Duha, poglavitni grehi pa naj nikoli ne najdejo vstopa v naše družine!

Slika kaže, kako so bili otroci v Budapešti na Ogerskem oblečeni za letošnji svetovni evharistični kongres. Ti dve deklici živita s svojimi starši v Budapešti in sta sestrični Beligačeve Marice, ki o njej lahko berete na drugem mestu v tem zvezku.

TORONTO, ONT. — Piše Katarina Hajdinjak. — Ne da mi vest miru, da se ne bi tudi jaz enkrat oglasila v tem ljubljennem listu Ave Maria. Ne more moj jezik najti primernih besed, da bi izrazila zadostno zahvalo Mariji Pomocnici za pomoč v silno težki zadevi, ki nas je doletela lansko leto. Ni bilo videti skoraj nobene rešitve, edino upanje na Srce Jezusovo in Marijo pomagal nam je ostalo. In čudno, vse se je tako lepo izteklo, da ne morem biti dovolj hvaležna. Rojaki, le ostanimo zvesti Bogu in Mariji, izročimo se v varstvo obeh. Srečni ste po tistih naselbinah, kjer imate svoje slovenske dušne pastirje. Tudi mi tukaj bi radi svojega duhovnika, pa tudi še nismo zgubili upanja, da ga kdaj dobimo. Bog bo za vse poskrbel, če mu bomo vedno zvesti ostali. Pozdrav vsem čitateljem tega lista.

"ZATO BODO ONI VAŠI SODNIKI"

P. Hugo.

GORNJE svetopisemske besede lahko naslovimo na mnoge moderne kristjane, katerih mišljenje in življenje je često tako, da bi se stari pogani pohujševali nad njimi. Da, ti, katerim sveti jasna luč razodetja, bodo enkrat sojeni in obsojeni od marsikakega poganca. Onim je sicer svetila le motna petrolejka otemnjenega razuma, a ob njej so spoznali mnogo resnic, ki jih kristjani v sončni luči razodetja ne vidijo, ker jih nočejo videti. Pa tudi pota življenja neredkih poganov so bila ob tej petrolejki lepša kot pota številnih kristjanov, obsijana od sončne luči razodetja. Takim v resnici velja: Zato bodo oni vaši sodniki!

V potrdilo temu naj dam besedo samo enemu teh poganskih sodnikov, pred katerimi bodo moderni krščeni pogani enkrat osramočeni stali. Ta je grški modroslovec Epiktet, ki je živel v prvem stoletju po Kristusu, a luč krščanstva še prišla do njega. Bil je hrom. Bajе zato, ker ni je njegov gospodar z njim kot sužnjem pregrdo ravnal. Radi svoje darovitosti je zadobil prostost. Nastanil se je v Nikopolisu, v sedanji Albaniji, in tam otvoril nekako modroslovno šolo. Le nekaj malega iz njegovih spisov se nam je po njegovem učencu Arrianu ohranilo. Niso neoporečni. Kdo bo to modroslovcu poganu zameril? Vsebujejo pa mnogo biserov, ki bi bili vsakemu kristjanu v ponos, če bi ga dičili. Le nekaj naj jih nanizam.

OTROK BOŽJI SI.

Tisti, ki bi ga cesar posinovil, bi bil tako ošaben, da bi ga bilo težko prenašati. Pa ne bi bil ti ponosen, da si Zeuzov sin, najvišjega božanskega bitja? A žal, ni tako. V nas sta združena dva dela. Telo, ki nam je skupno z živalmi, in razum, po katerem smo z božanstvom v sorodu. A imamo večje nagnjenje do našega živalskega sorodstva. Ko bi se živo zavedali, da smo posebne stvari božje, da je Bog naš oče, bi se nikoli ne ponižali do kake nizkotnosti. Tako pa, ker se oklepamo svojega živalskega, ne

božanskega sorodstva, so neateri ljudje podobni volkovom, zahrbtni škodljivci. Drugi so podobni levom, divji in neukrotljivi. Večina pa je podobna lisicam zvitorpkam. Glej, božanski otrok, da ne boš v to živalsko družbo spadal.

NE BODI MATERIALIST.

Znamenje nizkotnega značaja je, če kdo vso svojo skrb obrača samo telesu in njegovim potrebam: hrani, pijači, obleki, razvedrilu, čutnim nasladam. Vsega tega se poslužuj le kot nečesa postranskega. Glavno skrb obračaj duhovni plati svojega bitja. Če na svojih potih paziš, da bi ne stopil na kak žebelj, ali da si noge ne izpahnil, moraš veliko bolj paziti, da tvoja duša ne bo škode trpela.

DOBRO IGRAJ VLOGO ŽIVLJENJA.

Vloge za gledališki oder določa ravnatelj. Posamezni igralci morajo sprejeti tisto vlogo, ki jim jo on poveri. Ta dolgo, oni kratko, ta vlogo kralja, oni berača itd. Nič ni na tem, kako vlogo kdo dobi, glavno je, kako jo igra. Podobno je na odru življenja. Tudi igralci na tem odru si ne izbirajo sami svojih vlog. Določa jim jih ravnatelj veseljstva. Vseeno je, kako vlogo komu nameni in poveri, ali kratko ali dolgo, glavno ali postransko. Vse je le na tem, kako kdo igra. Igraj svojo vlogo življenja dobro!

MISLI NA KONEC.

Če se kdo po morju vozi in ladja kje pristane, gre na suho, če ima dosti časa, da si kaj ogleda ali kaj kupi. Toda skrbno pazi, da je o pravem času zopet na ladji, sicer bi utegnil na cedilu ostati. Tudi življenje je morje, preko katerega plovemo proti svojemu zadnjemu cilju. Svobodno je vsakemu tu in tam pristati in se okoristiti z zemeljskimi dobrinami. Toda kdor je pameten, ne bo nikoli pustil spred oči ladjice in zadnjega cilja, proti kateremu plove. Najmanj, če je že precej blizu svojemu cilju, ker je že star.

NE GOVORI: ZGUBIL SEM!

O nobeni stvari ne reci, da si jo zgubil, ampak, da si jo nazaj dal. Otrok ti je umrl. Ni bil zgubljen, le nazaj je bil dan. Žena ti je umrla. Bila je nazaj dana, je nisi zgubil. Posestvo ti je bilo odvzeto. Ti praviš, da si je zgubil. A ne, le nazaj si ga dal. Dokler kaj imaš, smatraj za tujo last, kot smatra gost svoje prenoči-

šče. Potem ne boš nikoli upravičen tožiti: Zgubil sem!

BODI POBOŽEN.

Kar pobožnost napram božanstvu zahteva od tebe, je pred vsem to, da imaš pravi pojem o njem. Verovati moraš, da biva in da svet dobro in pravično vlada. Navaditi se moraš pokorščine do njega in se vdati v vse, kar ti pošlje. Potem se ne boš nikoli nad njim usajal ter mu očital, da te je kako prikrajšal.

NE BODI OTROČJI!

Če želiš, da bi tvoja žena ali tvoji otroci vedno živeli, si otročji. Kajti v tem slučaju nekaj želiš, kar ni v tvoji moči. In z nečem hočeš razpolagati, kar ni tvoje. Ako hočeš biti svoboden, ne smeš ničesar želeti in se tudi ničesar otriesati, kar ni odvisno od tebe, ampak od drugih.

BODI SKROMEN.

V vseh svojih življenjskih potrebah bodi skromen in z malim zadovoljen: v jedi, pijači, obleki, stanovanju. Vsaka razkošnost in baharija ti bodi tuja. Čutna ljubezen naj te pred zakonom ne oskruni. Vendar ne bodi prestrog sodnik takih, ki omahnejo. Ne očitaj jim in ne bahaj se s svojo zdržnostjo.

NE BODI ČUDAŠKI.

Če mora kdo mlad umreti, se radi tega nad božanstvom usaja. Starček pa božanstvu vest izprašuje, zakaj ga že ne odpokličje, ker je celo samemu sebi v nadlego. A če smrt res potrka pri njem, se je z vsemi štirimi otepa, vse stori in žrtvuje, da bi si podaljšal življenje. Res, čudaški so ljudje, ker nočejo ne živeti, ne umreti.

NE IŠČI PRIZNANJA.

Sonce ne čaka, da bi ga ljudje šele prosili in rotili, naj vzide. Ko je prišel njegov čas, vstane in razlije svoje blagodejne žarke vsepovsod. Tako ti ne čakaj, da bi te kdo s hvalisanjem spodbodel k dobrim delom. Iz lastnega notranjega nagiba delaj dobro, pa se bo vse z ljubeznijo in hvaležnostjo oziralo nate kot na sonce.

BODI DOSLEDEN.

Ako vidiš, da je služabnik tvojega znanca kozarec razbil, imaš takoj pripravljen zagovor:

Kaj tacega se lahko in često vsakemu primeri! A glej, da boš imel enak zagovor za tvojega lastnega služabnika, če se mu kaj sličnega pripeti. Če tvojemu prijatelju umrje žena ali otrok, ga tolažiš: Kaj hočeš? Taka je pač človeška usoda na tem svetu. Ako pa tebi kaj podobnega zadene, ves iz sebe tožiš: O, jaz nesrečni! Bodi dosleden in tudi v tem slučaju reči: Taka je naša usoda na tem svetu!

NE MARAJ ZA OPRAVLJANJE.

Če ti kdo na nos prinese, da je ta in ta to in ono o tebi govoril, kar ti ni v čast, čeprav resnično, nikar se ne izgovarjaj in opravičuj. Smehljaje odgovori dotičnemu: Mu pač niso znane druge moje napake, sicer bi bil še kaj več slabega o meni povedal.

VELIKO V MALEM.

Vsak dan se spomni na Boga. To je važnejše kot jed in pijača.

Večkrat misli na Boga kot dihneš.

Dušo ozdraviti je bolj potrebno kot telo.

Če hočeš biti dober, moraš biti najprej prepričan, da si slab.

Pri jedi misli, da strežeš dvema gostoma: duši in telesu.

Kroti svoje strasti, sicer bodo one krotile tebe.

V svoji graji se boš najmanj motil, če boš sam brez graje.

S čednostmi okrašena duša je kot kristalno čist in neusahljiv studenec.

Trta ima tri grozde. Prvi te poživi, drugi te vpijani, tretji napravi iz tebe zločinca.

Kdor nikogar ne ljubi, naj bo pripravljen, da ga nihče ne bo ljubil.

Če iščeš resnice, ne glej, da bi vedno le tvoja obveljala.

— — —
Kajne, marsikaj takega, kar bi človek na prvi pogled prisodil Modremu v sv. pismu. A se je rodilo v glavi in srcu pogana Epikteta. Po pričevanju njegovega hvaležnega učenca Arriana to niso bili samo njegovi lepi nauki za druge, ampak je tudi svoje življenje po njih uravnal. Če je o kom slišal, da z ustmi oznanja modrost življenja, živi pa vse drugače, se je znal pošteno razhuditi nad tako hinavščino, češ, da v tako umazano posodo božanska modrost ne spada. Kaj velja, če ne bodo enkrat on, Sokrat in še kaj takih — naši sodniki . . .

RAJNI MATERI ZA OBLETNICO

P. Kazimir Zakrajšek OFM.

VSAKDO lahko najde v življenju veliko dobrih prijateljev, ki ga ljubijo, mater z materinskim srcem pa samo eno. To začuti človek še le takrat posebno živo, ko je mater zgubil.

Kakor bi se mi pol srca odtrgalo, me je za-bolelo v dno duše, ko je lani na binško ponedeljek, 17. maja, v mojih rokah izdihnila moja ljubljena mati. Še enkrat se je obrnila proti meni. Uprla je vame ugasujoče oči in me pogledala tako, kakor še nikdar poprej. Tega pogleda ne bom pozabil! Kakor bi bila s tem

zadnjim pogledom hotela izliti iz svojega umirajočega srca vse zadnje kapljice svoje materinske ljubezni do mene, me je pogledala in — ugasnila za vdno. Nisem več otrok. Siv starec sem že. Pa me je premagalo. Kot otrok sem zaihtel. "Mati!" se je izvilo iz prs v srčni boli, kakoršne poprej še nikdar nisem občutil.

Da je zguba matere bridka, da peče in žge vsakogar v dno duše, sem slutil. Da tako peče in žge, nisem mislil. Pokopal sem marsikatero

mater. Ko se je krsta ž njo začela pogrezati v grob in so otroci bolestno kriknili: "Mati!", me je vselej pretreslo. Kakor bi me kdo za vrat zagrabil, se mi je zdelo. Komaj sem izgovarjal obredne besede, če sem jih sploh mogel. Solze so me zalile, pa čeprav matere nisem prav nič poznal. Sedaj, ko sem sam stal ob smrtni postelji in ob grobu lastne matere, sem pa začutil celo težo te zgube. In od takrat še teže opravljam pogrebne obrede po umrlih materah.

Kako potrpežljivo je prenašala trpljenje zadnje bolezni! Prav nič ni godrnjala. Tiho je preždelo cele ure molče, brez pritožbe, brez znaka, da ji je hudo. Saj je še skrivala, da dolgo nismo vedeli, kako je bolezen resna. Kar lovila se je, ko je zjutraj vstala. Vendar je vstala vsak dan ob isti uri. Ko sem ji zadnje mesece prinašal vsak dan sv. obhajilo v sobo, se je videlo, kako težko se drži po konci. Do zadnjega je hotela vzdržati. Taka je bila vse življenje. Slednjič jo je premagalo in legla je, pa že prav zadnji dan. In dotrpela je kot junakinja, da sem strmel nad njeno močno, odločno in junaško voljo.

Kot angel lepa je ležala na mrtvaškem odru sredi sveč in cvetic, s katerimi so jo obsuli farani. Njen svetniški obraz je bil sicer smrtno blede, vendar prav nič spremenjen. Tako lepo se je nasmihala z odra številnim kropilcem, ki so se v trumah iz celega mesta, posebno iz župnije, cela dva dneva zbirali krog nje, da jo pokrope in pomolijo zanjo. Kakor bi se bila hotela vsakemu posebej zahvaliti za to uslugo in mu reči "Bog plačaj!" Kakor bi bila hotela vsakemu za slovo še povedati: "Končala sem veliko in grenko nalogo matere petnajstih otrok, katere mi je božja previdnost izročila v vzgojo in izrejo. Zdaj grem k Bogu po plačilo!" Neka posebna blaženost je sijala z njenega obraza, da se je zdel kakor ožarjen z žarki prav od tam zgoraj, kjer je Bog.

V rokah je držala križ in rožni venec, to, kar je v življenju tolikanj ljubila, tako junaško držala v rokah celo svoje življenje, to, kar je bila njena vsa in edina tolažba, pa tudi njena edina moč in opora na tako grenki življenjski poti.

In taka je bila od nekdanj. Velika zlasti v trpljenju in žrtvah, pridna in marljiva, varčna in modra, dobra pa stroga. Otrok ni rodila samo telesno. Z mogočno molitvijo je šla za njimi v življenje, za vsakim posebej. Vsakega je

posebej spremljala s svojo molitvijo korak za korakom. Kjer koli je bil, je bila ona z njim s svojo molitvijo, ga z molitvijo ščitila pred hudim, ga podpirala v bojih, ga tolažila v trpljenju. Tako je delala, ko smo bili še majhni. Takrat je bila njena najbolj navadna pot na Žalostno goro k Materi žalosti in trpljenja. O ta cerkva ve, kolikokrat smo bili v nji tako številni otroci izročeni z vso veličino materine ljubezni nebeški Materi. Zadnjih dvajset let tega ni več mogla. Zato je pa toliko gorečneje vršila to doma. Zadnjih dvajset let je vstajala vsako jutro kmalu po četrti uri in molila.

“Mati, le kaj tako zgodaj vstajate!” ji je kdo ugovarjal. “Kaj pa delate tako zgodaj?”

“I, kaj. Ko imam pa toliko dela!”

“Kakšnega?”

“Materinske molitve. Veliko jih imam. Če hočem za vsakega samo malo moliti, pride že dosti!”

Najdražja njena zapuščina je njen molitvenik. Pred 37 leti sem ga ji dal za god. Da bi ga videli danes! Vsakdo, komur sem ga pokazal, je bil vidno ginjen. Vse strani so izrabljene skoraj do polovice, tolikrat ga je držala v rokah. In ves je poln podobic. Vsaka podobica ji je pomenjala osebo, ki ji je bila draga. Vsak izmed otrok je imel posebno podobico, da bi pri tolikem številu koga ne prezrla. Vsak znanec je imel svojo podobico. In tako je jemala vsako jutro podobico za podobico. Pri vsaki se je spomnila onega, ki ga je podobica predstavljala. Posebno veliko oseb je imela zaznamovanih iz Chicage v Ameriki.

Taka-le je bila naša mati: Tolikrat sama lačna, pa je vsikdar lomila s smehljajem ljubezni reven kruhek svojim otrokom. Tolikrat smrtno utrujena, pa je z veseljem bdela pri otrocih, če je bilo treba tudi cele noči. Sama v tolikih težavah, v toliki bedi, pa je vendar skrbela, da je vsak otrok šel v kako šolo, “da bi mu bilo boljše kot je meni!” Velika v žrtvah, velika v trpljenju, velika v ljubezni, velika v molitvah, pa tudi velika v strogosti in odločnosti.

In taka je ležala na mrtvaškem odru in se zato še mrtva smehljala tako zadovoljno, tako blaženo — v žaru večnega plačila.

Farani sv. Cirila in Metoda so se zgrinjali okrog nje cela dva dni. In kako bi se ne? Saj je bila tudi farna mati. Težko je bilo delo, ki ga je vršil za nje z ustanavljanjem nove župnije in z zidavo nove cerkve njen sin, njihov župnik.

Toda vedeli in videli so, da ni bil on sam, ki je to delo vršil, da ima velik del zaslug tudi njegova mati. Ko sem jaz pokladal opeko na opeko za novo cerkev, trud na trud za novo župnijo, kako lahko je bilo to delo s tako uspešnim pomočnikom kot je bila pokojna mati!

Koliko ur je premolila v ta namen, kdo ve? Jaz sem to čutil korak za korakom. Zdelo se mi je, da delava dva. Čutil sem, da ona pridno skrbi za malto božjega blagoslova s svojo molitvijo. Pa je delo uspelo. Tako varnega in močnega sem se čutil z njo v mali sobici poleg kuhinje kot pomočnico z rožnim vencem v roki, da sem bil večkrat že kar predrzen v svojih načrtih. Le tako, prepričan sem, se je zgodilo, da sem zmagal na svoja stara leta še to dvoje velikih del. Tega so se tudi farani zavedali in jo zato obsuli s cvetjem, molitvijo in ljubeznijo.

Pa še nekaj so čutili farani! Da jim je bila tudi mogočna pridigarica — s svojim zgledom. Kako radi so jo videli, ko je oprta na Ogrinovo mamo, dve leti starejšo od nje, s palico v roki prihajala v cerkev dan za dnem prav k vsem pobožnostim in mašam. Če bi jih bilo deset na dan, pa je bila pri vsem desetih. Vsak dan je pristopala k mizi Gospodovi, dokler je mogla. Ko ni mogla več k obhajilni mizi, sem ji prinašal sv. obhajilo na dom. Kako mogočna pridiga je bila to zanje. Mogočna pridiga zlasti za moderne matere! Ona, mati petnajstih otrok, pa stara 84 let! Mati tolike molitve in tolike vernosti! Res tip prave velike slovenske matere.

Pokopali smo jo v Preserju pod Žalostno goro. Sama je to hotela. Že dolgo poprej si je sama izbrala prostor na pokopališču poleg našega očeta. Sama si je plačala prostor že petdeset let naprej. Dala je v hranilnico denar za pogreb in spomenik. Taka je bila: skrbna, modra in previdna gospodinja.

Njen pogreb v Ljubljani in doma v Preserju je kazal, kako veliko je bilo spoštovanje, katero je živela pri vseh, ki so jo poznali.

Ta mesec 17. maja je obletnica njene smrti.

Celo leto sem se pripravljaj, da ji postavim majhen spominček tudi v Ameriki, v listu, s katerim je bila v tako ozkem sorodstvu, v Ave Mariji. Pa se je celo leto odkladalo in odložilo. Deset let se že nisem oglasil v Ave Mariji, dasi je dete mojega srca in mojega trpljenja. Naj se oglasim prvič zopet s tem člankom? Slednjič sem se premagal in tu sem.

V Ameriko je prišla po vojski. Sama je bila

z najmlajšo našo sestro Ančko doma. Pa je tako zakoprnela po nas. Trinajst nas je bilo takrat v Ameriki. Mi smo pa zahrepeneli po nji. In junaška, kakoršna je bila, se v 68. letu starosti ni strašila dolgega pota in je prišla za nami. Naselila se je pri meni v župnišću sv. Štefana. Saj ste jo vsi tam poznali. Ali ni bila prav taka, kakoršna je bila tu doma? Ali je niste vi tam v Chicagi poznali prav tako, kakoršno so poznali in spoštovali župljani sv. Cirila in Metoda? Ali ni tam vršila vse isto delo, kakor ga je sedaj tu doma?

Ali ni torej moja dolžnost, da ji postavim spomenik tudi tam pri vas v Ameriki? Pri vas, ki ste jo tudi spoštovali in tudi čutili moč njene molitve?

In spomenik v listu "Ave Maria"! Da, posebno tu. Prvo številko, ki se je pred 30 leti tiskala, sem poslal nji v domovino. In potem ga je dobivala redno in ga redno čitala, dokler je mogla. List je bil dete njenega sina, ali ni bila ona njegova mati? O, tudi tu sem čutil le prepogosto moč njene pomoči, moč njenih materinskih molitev. Kolikrat je bil list v nevarnosti, da bo moral prenehati, še večkrat, da ga mi bodo ubili nasprotniki. Pa kar vselej se je srečno izteklo in še danes zveni Marijin "AVE" po ameriških slovenskih naselbinah in srcih in budi v njih slovensko ljubezen do Marije. Mož njenih molitev. Jaz vsaj sem o tem trdno prepričan.

Naj ji zato tudi lemontski zvonček vsaj za obletnico pozvoni v spomin in zahvalo.

Vse prosim vsaj eno "Zdravo Marijo . . ." zanjo.

Ti pa, velika mati, počivaj mirno tam pri sv. Vidu. Odpočil se v Bogu in Mariji! Tam pa nadalje prosi za vse, za katere si molila in prosila v življenju, dokler ne pridemo vsi za teboj!

NOVE NAROČNIKE POSLALI:

Mrs. A. Malesic, Enhaut, Pa.	2
Rev. Joseph Vrhunc, McKees Rocks, Pa.	1
Rev. Benignus Snoj	1
Brat Antonin	1
Marco Bluth, Joliet, Ill.	1
Frances Kauc, West Park, O.	1
SKUPAJ	7

GLUHČEVA TOŽBA.

Antonija Jevnik, Cleveland, O.

Le enkrat bi slišal lepoto glasov,
ki zemlji prinašajo mir, blagoslov.
A mrtvo za vedno je moje uho, —
in mrtvo je zame, kar logi pojo.

Le enkrat bi slišal, kar slavček žgoli,
bi slišal škrjančka, ko v jutro drobi.
A niti slutiti ne morem nikdar,
kaj ptičjega petja skrivnostni je čar.

Pastirsko piščalko bi slišal enkrat,
kako bi bil srečen, brez mere bogat.
A trate, planine globoko molče,
so gluhe doline in neme gore.

Le enkrat bi slišal prelest melodij
in pesem srebrno in himno noči.
A pesmim zaprto je moje uho,
zastonj mi zalivajo solze oko . . .

Le enkrat zaslišal bi materin smeh,
ki berem ga v njenih ljubečih očeh.
Očetov pozdrav bi rad slišal enkrat,
in slišal, da sestri in bratu sem brat.

Le enkrat bi slišal, ko Ave zvoní,
ko zemlja vesoljna Marijo časti.
Kako bi jo s srcem in usti slavil,
kako za oltarje bi vence ji vil.

Na svetu ne slišim, ne sliši me svet . . .
Na zemljo prišel sem do konca trpet.
A gori nad zvezdami, tam bo lepo,
spev rajski bo slišalo moje uho.

ZAHVALE

V velikih zadevah sem se zaupno obrnila na božjega služabnika Friderika Barago za pomoč in sem bila uslišana. Zato se mu javno zahvaljujem in prilagam dar za pomoč listu.
Jerica Lindich.

Javno se zahvaljujem Materi božji in Frideriku Barag za olajšanje v hudi bolezni, ki me je več mesecev priklepala na bolniško posteljo. Priporočam se še znanprej in pošiljam za svete maše.
Mary Kurent.

Šesto poglavje.

G O L G O T A .

DRUGI dan sem spet šel pogledat malo bolnico v Pariz. Bila je že precej boljša, vendar je morala ostati v postelji. Z velikim veseljem me je pozdravila:

“O, gospod Alojzij, zelo sem vesela, da ste zopet prišli.”

“Kako ti je, Anita?” sem vprašal in sedel k njeni postelji.

“V glavi mi je mnogo bolje, samo v hrbtu čutim silne bolečine. Komaj se malo premaknem. Ali mislite, da se bom pozdravila, gospod?”

“Upajmo, da se boš, Anita, le upajmo. Bog ti je bil zelo dober do sedaj in je vselej uslišal tvoje molitve. Zakaj bi sedaj naenkrat ne maral več zate?”

“Da, da, Bog je bil res zelo dober z mano. Pa še to vam moram povedati. Včeraj je bil pri meni duhovnik. Pri njem sem opravila spoved in potem me je obhajal. Ne veste, kako sem srečna vse od takrat. Samo te bolečine v hrbtu so nekaj strašnega.”

Jako me je veselilo, da je prejela svete zakramente. Zavoljo bolečin sem jo pa tolažil, kakor sem vedel in znal.

“Nič ne maraj, Anita. Saj veš, da na svetu ne moremo imeti samih lepih dni. Dostikrat moramo nase vzeti veliko trpljenja. Zavedaj se, da ti prav tisti Bog pošilja to bolezen, ki ti je bil poslal nekoč ono lepo punčko. To je vse zato, da bolj pogosto misliš nanj. Le pomisli, da tudi naš Zveličar ni imel v življenju samih veselih dni. Saj veš, koliko je moral trpeti in kako je nesel velik, težak križ. Zavoljo nas je vse to nase vzel, da bi se mi ne bali svojih majhnih križev.”

Ob teh besedah so mali Aniti solze zalile

oči. Zamislila se je v zgodbe iz evangelijev in ni ničesar rekla. Čez nekaj trenutkov sem jo vprašal:

“Ali misliš iti nazaj k gledališču, kadar boš ozdravela?”

“Na vsak način, gospod. Spet bom hodila plesat. Moram, hočem nazaj. Ali mislite, da je greh, če človek rad pleše in je zaljubljen v lepe obleke?”

S tem vprašanjem me je moja mala materialistka spravila v zadrego. Kaj naj ji rečem? Pomislil sem, da me je že v prejšnjih časih spraševala o težkih rečeh. Skušal sem se domisliti pravega odgovora na to zadnje vprašanje in sem se oziral po lepo opremljeni sobici, ki je bila bolj podobna stanovanju otroka nego osemnajstletnega dekleta. Zdaj sem lahko vse bolj natančno videl kot prejšnji večer. Vsepovsod je bilo polno nečimerne drobnarije in najrazličnejših okraskov. Na mizi sem pa zapazil nekaj krasnih šopkov z lepimi trakovi, poleg njih posodico z velikim kupom vizitk, ki so jih puščali najrazličnejši oboževalci slavne plesalke, ko so prihajali poizvedovat po njenem zdravju.

Kako čudno me je vse to dirnilo! Sredi tolike posvetnosti ta otroško nedolžna stvarca, ki ima Boga tesno v srcu zaklenjenega. In potem sem zapazil med dvema svilenima zastoroma marmornato bel kip Naše Ljube Gospe, pred njim pa šopek snežobelih lilij . . .

Tedaj je Anita spet vprašala:

“Ali je greh, če človek pleše in je zaljubljen v lepe obleke?”

Še sem ostal zamišljen in Anita ni odmeknila od mene radovedno vprašujočih oči. Bolj sem bil v zadregi za odgovor ko v tistih časih, ko so mi bili profesorji pri semestralnih skušnjah stavljali zamotana vprašanja . . . Iskal sem po spominu, če sem kdaj bral v bogoslovnih knjigah odgovor na to vprašanje. Nisem se mogel domisliti.

Preletel sem v mislih deset božjih zapovedi, pa zraven še pet cerkvenih. Nobena se ni glasila tako ali podobno: Ne pleši! In zopet nobena, ki bi naročala: Ne smeš nositi lepih oblek!

In vendar je bilo pri vsej stvari nekaj, kar mi ni bilo po volji. Toda ali smem reči, da je greh?

Če sem pomislil na Anitino veselje ob spominu na sveto obhajilo potem na njeno govorjenje o Bogu, na njen oltarček Matere božje — kaj sem mogel odgovoriti? Pa vendar nisem smel kar naprej molčati.

“Hm, Anita, poslušaj. Mislim, da ni greh. Toda postavimo, da ti sploh ne boš mogla več plesati . . . Postavimo, da boš ostala hroma za vse življenje, povej mi, ali boš zelo žalostna, ko potem ne boš mogla več plesati?”

“Da bi bila hroma, da bi sploh nikoli več ne mogla plesati . . .”

Nagonsko je ponovila te besede in me je pogledala s tako zbeganim pogledom, da me je srce zabelelo. Toda vztrajal sem.

“Da, dete moje, postavimo, pravim, da bi ostala pohabljena za vse življenje, ali boš znala nositi križ brez prevelike žalosti in obupa?”

Tedaj je stopila pred njo ta morebitnost v vsej svoji živi resnici in ji pogledala naravnost v oči. Deklica si je zakrila obraz z belimi rokami in presunljivo zahitela. Počakal sem, da se je polegel najhujši vihar, potem sem brez ovinkov nadaljeval začrtano pot.

“Še enkrat se spomni, koliko lepih reči ti je že poslal Bog na življenjsko pot. Če bi ti zdaj enkrat poslal križ, prav tak križ, kot ga je sam nekoč nesel na Kalvarijo, samo ne tako velikega, in bi te povabil, da ga zadeni na rame in nesi za njim na goro — povej, Anita, ali bi ga hotela zadeti in nesti za Zveličarjem na Kalvarijo?”

Nekaj hipov so njene velike oči strmele vame kakor priklenjene. Naenkrat je vzkliknila:

“O, bi, gospod Alojzij, bi nesla za njim tak križ, res da bi. Ampak kdaj mi ga misli Bog poslati? Ali ga boste vi prinesli kot ste nekoč tisto lepo punčko v zavod pri sestrah?”

“Dete moje, saj imaš križ že v rokah. Bog ti ga je dal naravnost v naročje, ko je dopustil, da si padla v gledališču. Bolečine, ki jih čutiš v hrbtu, možnost, da ostaneš pohabljena vse življenje, to je dovolj velik križ zate. Ali ga hočeš potrpežljivo nositi, kot Jezus želi, da ga nosiš?”

Dolgo časa se je obotavljala. Zavedal sem

se, kaj pomeni zanjo slika, ki sem jo bil pravkar postavil pred njeno domišljijo. Koliko junaštva je zahtevala od tega otroka odločna beseda: Da!

Končno je izdabila med jokom in zdihovanjem:

“Da, da, poskusila bom, morda bo šlo . . . Oh, oh!”

Pustil sem jo, da se je izjokala. Sam sem pa mislil na Henrika. Kako je Bog vodil ti dve duši, Henrikovo in Anitino, ki sta bili v vseh rečeh tako različni druga od druge, po istem potu, po potu križa. Kje bo njuna Kalvarija in — kakšna bo —?

Ravno sem mislil vzeti slovo od male trpinke, ko sem se spomnil, kaj sem bil obljubil Henrikovi ženi. Nekaj se mi je dvignilo v srcu kot odpor zoper to, da bi dovolil oni posvetnjaški ženi vstop k temu nedolžnemu otroku. Morebiti ženska nima drugega namena kot streči svoji radovednosti.

Pa mi je prišla druga misel. Kaj pa če bi pogled na to vdano trpinko, ki se tako junaško vdaja v božjo voljo, le ganil zakrknjeno srce posvetne dame? Ali bi se ji morebiti ne odprle oči, da je nekaj velikega tisti božji nauk, ki ga uči naša vera, ki ga je ona tako zaničljivo imenovala z besedo — roba?

“O, Anita, pozabil sem ti omeniti, da je neka gospa z velikim zanimanjem popraševala po tebi in te prosi, če bi te smela priti pogledat. Bila je v gledališču tisti večer, ko si tako nesrečno padla.”

“Kdo pa je tista gospa?”

“Žena mojega prijatelja Henrika. Saj se spominjaš, da sem ti že v zavodu pripovedoval o njem in te prosil, da veliko moli zanj.”

“Dobro se spominjam. Nisem vedela, da je oženjen. O, veliko sem molila zanj in sedaj vidim, da me je Bog uslišal in mu poslal ženo, kakor je nekoč meni poslal ono lepo punčko, sedaj pa ta mali križ, kakor vi pravite.”

Čudno me je dirnilo. Po človeško govorjenje, bi prej rekel, da je Henriku poslal to žensko vrag. Toda navsezadnje ima Anita morebiti prav. Kaj pa če je le Henrikova žena za moža tisti križ, ki ga bo privedel k Bogu nazaj —?

“Povejte gospej, da me bo veselilo, če me obišče.”

“Dobro, Anita, povedal ji bom. Zdaj pa z Bogom, mala!”

“Z Bogom, gospod Alojzij,” je dejala kakor s pojemajočim glasom.

Na poti proti domu so se mi misli bavile s Henrikovo ženo. Ali je Henrik slep? Kako more Lordu Ventonu dovoljevati tako pogostne obiske v svoji hiši? Saj mora vendar tudi sam videti, kar meni ni ostalo prikrito. Prjaznost med tem Angležem in Henrikovo ženo je bila odločno prevelika. Toda morebiti sem bil le preveč farizejski in poln predsodkov. Zaželel sem si, da bi bilo res. Toda spet se mi ni zdelo verjetno. Toda ali sem bil dolžan svoje sumnje razodeti Henriku? Saj je sam lahko vse videl, če je hotel, še dosti lažje ko jaz. In če kaj ni bilo prav, je bila njegova stvar, da prvi opazi.

Tako sem se skušal otresti mučnih misli, vendar so se spet in spet vračale in me nadlegovale. Od doma sem poslal kratko pisemce Henrikovi ženi, da je dobrodošla pri Aniti. Ni mi bilo do tega, da bi šel osebno do nje, še manj pa sem se želel spet srečati z Lordom Ventonom. Prav posebno mi pa ni dišala družba njegovih vetrnjaških prijateljev, ki jih je skoraj vedno imel s seboj ob svojih obiskih pri Henriku. Tako sem torej to stvar opravil.

Naslednji dan popoldne sem sedel v svoji sobi in opravljal zadnje ure brevirja. Kar se oglasi ostri urez hišnega zvonca in malo kasneje nekdo potrka na moja vrata. Župnikova postrežnica mi pomoli plavo koverta s pripombo: Telegram!

Telegram? Kaj naj pa to pomeni? Nisem se mogel domisliti, kdaj sem bil dobil zadnjega. To ne more biti kar tako.

Brž sem raztrgal ovitek in bral:

“Pridite takoj. Imam nekaj zelo važnega povedati. Anita.”

Razburjeno sem segel po klobuku in tekkel na postajo, da ujamem prvi pariški vlak. Kaj mi ima mala sirota pač povedati? Tolažil sem se, da vsa ta reč pač ne more pomeniti poslabšanja Anitine bolezni, zakaj v tem slučaju bi mi ne bila sama poslala telegrama.

Res sem na prvi pogled opazil, da se njeno stanje med tem ni nič spremenilo. Ležala je prav tako kot pri prejšnjem obisku, videlo se ji pa je, da je jako razburjena.

“Kaj pa je takega, dete moje?” sem vprašal vstopivši v sobo.

“O, gospod Alojzij, rešite Henrikovo ženo, rešite jo. Tisti človek je strašen, verjemite mi. Rešite nesrečno žensko!”

Razume se, da sem debelo gledal. Najprej mi je prišlo na misel, da utegne biti ta izbruh le znak histerične ženske narave. Naredil sem se popolnega mirnega in vprašal:

“Kaj pa je narobe s Henrikovo ženo? In kdo je tisti strašni človek, ki naj se ga čuva?”

“Sedite, vse vam bom povedala. Ali se še spominjate, kako sem pravila, da sem bila sprejeta pri gledališču?”

“Da, vsega tistega se še spominjam.”

“Vidite, ljudje so mi prinašali razne darove, včasih cvetic, drugič zlate broške, vratne verižice in take reči. Včasih je bila zraven kartica z imenom darovalca. Darove sem obdržala, kartice zmetala v ogenj. Ali je prav, da človek obdrži take darove, gospod?”

“Pripoveduj dalje, Anita, o takih rečeh se bova o drugi priliki pogovorila.”

“Torej, nekatera imena sem si zapomnila. Med drugimi je bilo nekoč ime nekega Angleža, Lorda Ventona.”

“Moj Bog!” sem nehote vzdiknil.

“Ali ga poznate?”

“Poznam ga, Anita. Toda pripoveduj dalje!”

“Torej, kartico sem vrgla v ogenj, z drugimi vred. Neki večer malo pozneje mi je pa zopet nekdo prinesel kartico s tem imenom in rečeno mi je bilo, da me hoče gospod videti. Šla sem k vratom, ki so vodila na oder, in sem videla malo postarnega moža, ki je bil jako elegantno oblečen in je nosil z bogatimi briljanti okrašene prstane. Nisem ga poznala, on je pa po vsem videzu mene dobro poznal, najbrž samo z odra. Nasmehnil se mi je in mi poklonil krasno šatuljo, v kateri sem našla z demanti obloženo krono. Zelo sem se razveselila in vprašala:

“Ali je to zame, gospod?”

“Da, lepa moja gospodična, za vas.”

“Iskrena hvala,” sem rekla, voščila lahko noč in hotela oditi. Takrat me je prijel za roko in me je prosil, naj ga poljubim. Odtegnila sem mu roko, vzela krono iz šatulje in mu jo vrgla naravnost v lice. Razbila se je in bliščeči kamenčki so se razleteli na vse strani po tleh. Vem, da je bilo moje početje zelo nelepo, toda bila sem huda in na misel mi je prišlo, kako so nas dobre sestre pri sv. Vincnciju učile, zato sem vedela, kako nevaren je tak človek. Ali je bilo prav, gospod Alojzij, da sem mu vrgla tisto reč v lice?”

Spet kočljivo vprašanje. Toda v tem slu-

čaju nisem premišljeval, v katerih bukvah utegne biti napisan odgovor, kar brž sem ga imel na jeziku:

“Prav je bilo, Anita, zelo prav.”

In ko sem tako rekel, sem čutil, kako je nekaj zavrelo v meni od nejevolje nad starim postopačem, ki nastavlja nedolžnim stvarjem take zanke. Na tihem sem hvalil Boga, da je Anita tako prav ravnala, čeravno si ni mogla misliti, kaj prav za prav se vse skriva za takimi poskusi brezvestnih pohotnežev. Toda Anita je dalje pripovedovala:

“Od takrat ni nikoli več spregovoril besede z mano. Velikokrat sem ga pa videla, da se je smukal okoli drugih deklet za odrom, dokler ga ni nekoč opazil ravnatelj in pognal na cesto.”

“Ampak, Anita, kaj ima vse to opraviti s Henrikovo ženo? To mi razloži, prosim.”

“Veste, ko je danes popoldne prišla k meni Henrikova gospa, sem jo takoj spoznala, zakaj velikokrat sem jo videla skupaj z Lordom Ventonom v gledališču. Takrat se nisem dosti zmenila zanju, ker pa sedaj vem, da je poročena s Henrikom, seveda razumem, da tisto ni bilo prav. To sem vam torej hotela povedati, da jo boste lahko posvarili.”

“Zakaj ji pa nisi sama povedala, ko je bila tukaj?”

“O, tega nisem mogla. Morebiti bi jo razžalila. Poleg tega je nekaj na njej, kar mi ni bilo všeč. Zdi se mi ošabna in naduta. S takim človekom težko govorim od srca do srca.”

“Hm, dete moje, menda je bilo res tako še najbolje. Ampak zdaj moram hitro nazaj domov in potem k Henriku, da mu povem, kar sem zvedel od tebe o tem Lordu Ventonu. Z Bogom tedaj, Anita. Upam, da te bom kmalu zopet videl in te našel pri boljšem zdravju.”

“Lepa hvala, gospod. Ampak če bom ozdravela, potem ne bom mogla več nesti tega majhnega križa za Jezusom. Kaj se vam zdi?”

Hm, tega sicer res ne, ampak morebiti ti bo Bog drugega poslal. Ne pozabi besed, ki se glase: Zgodí se tvoja volja . . .”

“Ne bom pozabila, gospod!”

“Dobro, Anita. Zdaj pa še to: Dokler boš imela tiste besede v srcu, boš Jezusu všeč, če imaš nositi za njim križ ali pa ne. To si zapomni in Bog s teboj. Na svidenje!”

“Na svidenje, gospod!”

In odhitel sem k Henriku, kar sem najhitreje mogel.

(Dalje.)

LEMONTSKI SHODI V LETU 1938

Meseca julija prvo nedeljo to je 3. julija bo glavni shod v tem letu. Napovedani so za ta shod romarji iz Clevelanda. Oglasili so se romarji tudi iz Sheboygana, Milwaukee, Indianapolisa in od drugod. Vsem tem naznanjamo, naj se pridružijo romarjem na prvo nedeljo julija, tedaj bi bil tabor na ameriških Brezjah vseh častilcev Marijinih. O tem bo v prihodnji številki Ave Maria natančneje poročano.

Meseca avgusta ima župnija sv. Jurija iz So. Chicage svoj letni shod in sicer 3. nedeljo to je 21. avg. na nedeljo po prazniku Vnebovzdetja Marije Device.

Zadnjo nedeljo avgusta to je 28. avg. bo pa imela župnija sv. Štefana iz Chicage svoj letni shod.

Vsem našim dragim romarjem kličejo:
DOBRODOŠLI!

Očetje frančiškani.

OUR JUNIORS' CORNER

BY THE JUNIORS' FRIEND

THE MAIL BAG

Dear Junior Friend:

North Chicago, Ill.

This is my first letter to the AVE MARIA and I hope it will be pleasant. I enjoy reading the little stories and letters which appear every month in the Junior Corner and are sent in by other friends.

And now, I will tell about myself. I attend the Mother of God school, and am a pupil of the 8th grade. The two things that I enjoy doing most are, reading good books, and playing baseball.

I am entering your City Hunt contest, and am hoping for the best. And now you can see for yourself that I am not very good in composing a letter.

Your new friend,

Dear Friend:

Pittsburgh, Pa.

This is my first letter for the Junior Corner. I enjoy reading the various articles and stories and solving the interesting contests. I am 14 years old.

In the month of May a May procession was held in our church, which is that of Mary Assumption. The sodality carried the statue of the Blessed Virgin which was adorned with roses.

One of my hobbies is composing poems. I have had several of them published in other papers and I would like one to be published in the Ave Maria. With best regards from,

Your new friend,
Mary Zugell

Dear Rev. Father:

Eveleth, Minn.

I enjoy reading your page in the Ave Maria immensely. The stories and letters are interesting. I am in the 8th grade.

I wonder if any of the 14 year old girls would like

to correspond with me. They could write to me at this address: 418 Garfield St., Eveleth, Minn.

Sincerely yours,
Josephine Rozinka

Dear Father:

Bridgeport, Conn.

This is my first letter to the Ave Maria. I am 15 years old. I sure do hope that I shall be a winner in the contest.

Spring is here and the buds on the trees have come out and bright flowers are beginning to spring out of the ground. I have a little garden with tulips and daffodils. I hope they bloom in full color. I like daffodils, don't you?

Well I think I shall close now, here's hoping I'll win a prize.

Yours sincerely,
Anna Tratnyek

Dear Junior Friend:

Gilbert, Minn.

I received my prize and I want to thank you a thousand times for it. I was very surprised to see my name in big black print as the winner of the Fowl Hunt. The contest page is very interesting and much fun trying to find what the contest asks for. My mother barely gets a chance to read the Ave Maria because I've always got it in my hands. I wish to thank you again for the lovely prize.

Your friend,
Angela Marolt

Dear Rev. Father:

Detroit, Mich.

This is only my first letter, tho I have been reading the Ave Maria and enjoyed myself. The interesting letters and stories have made me anxious to write. Now I am attending the Holy Redeemer school. I am in the 7th grade. My teachers are Sisters Edmunda and Antonia.

The Holy Redeemer players had a play "Fantasy of

the Passion." It showed all about our Lord's suffering and death and compared it with a man who got into an accident and was mad because there was a cross in the hospital room. Later thoughts came to him how he made our Lord suffer so much. I'm sure all who went were interested. I remain,

Pauline Rosa
Cleveland, Ohio

Reverend and dear Father:

This is the first time I am joining the contest and I hope myself loads of luck. I have always read the Ave Maria but failed to take part. But finally I got some pep and went into action. I am 15 years old. I am from St. Lawrence school.

I have tried my best to find as many as I can. I will have to close my letter by saying "goodbye," and may God bless you Father.

Your new friend,
Josephine Lindic

Dear Rev. Father:

Pittsburgh, Pa.

I am 11 years old and am in the 6th grade in St. Kieran school. This is my first letter to the Ave Maria. I am sending in the answers to the contest. I would like to see my name in the Ave Maria as the winner. If not, I would like to at least get an answer from you. And now I hope I will receive some answer. Best wishes to you from,

Your new Junior friend,
Mary Spehar

Dear Father:

Pittsburgh, Pa.

This is the first time that I'm writing to the Ave Maria. I am 13 years of age and attend St. Mary Assumption school.

One of the interesting facts which the children of the seventh and eighth grades are doing is Catholic Action. And the schools in the city have called the club, Junior Catholic Action club. Our elected chairman is Miss Helen Flajnik and our vice-president, Joseph Starednic; secretary, Joseph Maurin and the treasurer, Francis Zugell. The duty of the treasurer is to collect slips deposited as e. g. kind acts of charity, etc.

Most of the children and I are very thankful that our parents teach us how to speak their home nationality, Slovene.

Your friend,
Mary Hudak

Dear Girls:

First of all, let me tell you for whom this letter is intended. It is a vocation letter addressed to those of you who are about to make that all important turn on the path of your life which is to decide whether or not your earthly career will be a happy one. It is meant for those girls who are asking themselves the questions: "What shall I be" "Where is God calling me" Whatever your choice may be, I hope that it will be a source of happiness and contentment. But remember that this is possible only in a case where you follow the right vocation.

Perhaps some of you are standing alone, pondering, wondering to which of the many knocks you should open

the little cottage door of your heart. Of course, you hear many knocks. Among these is also the knock of Our Lord. Night and day He traverses the great Road of Life, stopping before each little heart door and gently begs for admittance. Before some He stands and waits—waits for a reply. It may be that He is standing before your heart. You have grown familiar with the Voice of Christ, but hesitate to recognize it in the depth of your heart; you hesitate to give him a reply. You have often heard His gentle call: "Come, follow Me." Yet, you keep Him waiting and perhaps bid Him go away. Why? Is it because His admittance would mean the severing away of everything which would hinder your love for Him? Is it because it would entail the heart-rending separation from father and mother, brothers and sisters? Dear Girls, let this not be the case. Think of the great reward He promises when He says: "Everyone that hath left house, or brethren, or sisters, or father, or mother, for my name's sake, shall receive a hundredfold, and shall possess life everlasting." So great is His promise that were it realized by our parents and daughters, Christ's chosen army would be swelling with aspirants to the Sisterhood.

Therefore, dear Girls, whichever one of you has heard Christ's call, do not hesitate or try to stifle that Voice. If you feel that God is urging you to embrace the religious life, remember that that is your right vocation. Only there will you find true happiness. Present your petition to your parents. They will be proud to have a daughter numbered among the glorious army of nuns for which there is a great need of recruits.

Once more, dear Girls, I wish that your path be strewn with happiness, but remember: "False happiness is like false money; it passes for a time as well as the true, and serves some ordinary occasions; but when it is brought to the touch, we find the lightness and alloy, and feel the loss."

Yours in Christ,
Sisters of St. Francis
Mt. Assisi, Lemont, Ill.

**BOOST
THE
JUNIORS'
CORNER**

WE JUNIORS SPEAK!

- Larry
- In Robes of White
- Safety First
- Northern Trail

The Johnson's family consisted of two boys and three girls. The two boys were Larry and Frank and the three girls were Joan, Frances and Ann. It was a bright Sunday afternoon when Mrs. Johnson said, "Let us go to the park." Soon they had their lunch ready and they started off in the car going to the park. Frank drove and they felt quite safe. But they never felt safe when Larry drove because he was careless. Ann always loved to read Religious books so she spent most of her time sitting under a tree reading a book. Going home Larry was to drive so Ann called him and said, "Larry, take this medal so God will watch over us." But Larry did not want to take it. So Mr. and Mrs. Johnson, Frank, Ann, Joan and Frances went in their friends' car. Larry riding home alone thought, "I'll show them to be afraid to ride with me", so he began to go real fast. Soon he came to the train tracks but did not hear the whistle of an approaching train. The train hit the car and Larry was lying there. When Ann came by him he said, "I should have taken the medal," and died.

—Lillian Pirc (Chicago)

The day was cold, snowy and slippery. Snow was falling faster and faster. In a small, cold room sat Mary a girl aged 12. Beside her slept her old cranky step-mother. She was very mean to Mary.

As Mary sat she happened to look across the fields and saw a man coming toward the house. She recognized him but she could not think who he was. As he came closer she noticed his walk and knew it was her father. He had many bundles for it was her birthday. She was about to open the window when suddenly she thought of her step-mother. She tipped out of the room and silently closed the door behind her. Mary ran down the corridor, then down the steps to the front door. She swung the door open and ran out to see her father. She nearly fell down but her father caught her.

Mary hugged him and kissed him over and over, having tears in her eyes. He came into the parlor and took off his coat and hat. Then he started untying the packages. In there she saw a pretty white dress. Later he took out a pair of white dancing shoes and a white hat. Of course she got other things besides, but this she loved most of all. Her father asked her where her mother was. Mary's eyes filled with tears and said she found out that she was not her real mother. Mary led him up the corri-

dor into the small, cold room. There he saw the lady lying down. He went up to her and saw she was not breathing. He said in a low tone, "She is dead." Mary was very glad and said, "Oh, daddy. Now I can go with you." Her father said, "Yes, Mary, I planned to take you away from her and that is why I bought those cloths for you."

The next day they went away on a train to a large city. Mary's father took her to a dancing school. Here she learned how to dance and later performed on a large stage. She danced in the dress her daddy bought her. When she nearly finished the dance the words, "In robes of white" were echoed one by one through the large ball.

—Anna Broncha (Chicago)

One day during vacation John and Frank were playing football. John threw the football and it almost hit a window. The man came out and said they should play in the fields but they kept right on playing. Frank threw the ball to John who ran to get it when a car came speeding down the street and hit him. Frank came running to see if he was hurt. Soon a policeman came, of course. The ambulance drove up and John was rushed to the hospital. The next day John had visitors. They were the policeman, John's mother and Frank. They all talked about the accident. Naturally, the blame was put on the driver of the car. The policeman being a good friend of John's gave him a badge saying, "John, you are a policeman." But John refused saying that he should give it to Frank whose desire it was to be a policeman. John's ambition was to be a doctor. The wishes of both were fulfilled.

—Veronica Possedi (Chicago)

From a cave in the rocks a huge mother wolf appeared stealthily as all woves came out of their dens. A pair of green eyes glowed steadily like coals deep within the rock. The whole gaunt body glided like a passing shadow into the June sunshine and was lost in a cleft in the rocks.

A moment before the hillside had appeared utterly lifeless still, rugged and desolate. Yet now, so quietly did the old wolf appear, so perfectly did the rough gray coat blend with the rough gray rocks, the hillsides seemed just as tenantless as before. A stray wind seemed to move the masses. That was all.

—Lillian Salmich, (Chicago)

CONTEST PAGE

The winner of this month's LETTER CONTEST
WILLIAM FUNLAN, Little Falls, N. Y.

Dear Father:

Little Falls, N. Y.

This is the first time that I am writing to you. I am 15 years old. The last of January we lost our good friend and pastor, Rev. Edmund A. O'Connor who has been succeeded by Rev. William Noonan. Another thing is that Father Vodusek has just finished his mission for the Slovene people here.

This year I spent my Easter at Graymoor. Since I am a personal friend of the Father General who is also the founder of the Franciscan Friars of the Atonement, he invited me to come to Graymoor for the holidays. The General, Father Paul Francis, was formerly an Anglican pastor. Together with the late Mother General, Mary Francis, he founded the Society of the Atonement consisting of the Friars and Sisters. This whole Society entered the Catholic church in a body.

As a guest of Father Paul I had a wonderful time. On Good Friday he took me to New York City and showed

me many places of interest. At 12 noon we went to the Dominican church of St. Vincent Ferrer for the "Three Hour" service. There I was allowed to sit with him in the sanctuary. After this he took me to the broadcasting studios where he took the part of Jesus in the Passion play. When we returned to Graymoor that evening we visited the tomb of the late Mother General. Then we had supper together in the Convent of the Sisters. While I was there during my vacation I had five talks with Father Paul. Later I discovered what a wonderful privilege I had since there are many student there who have studied for 2 years and not yet had the opportunity to speak to this holy man. I also visited the many other beautiful places and shrines. If I wished to tell everything it would take too much space. Indeed I was sorry when my vacation was finished.

Begging God's blessing on you, I remain,
Sincerely yours,
William Furlan

THE TREE HUNT

In the following sentences there are hidden many trees. How many can you find? All answers must be in no later than **June 9th**. A prize shall be given to the one finding the most trees. In case of a tie the winner shall be determined by drawing. So come on you Juniors, find the trees. Here are the sentences:

1. As the deaf ignore all music and the blind enjoy no beauty, so does a shameless man know no God.
2. Mama please let me lope around the block; I want to run and leap. Please let me.
3. A firm collar chafes the skin.
4. All can merit a halo, even you.

5. The bee chased all the kids into the cellar but us.
6. She gave her hero a kiss; long may the hero live.
7. Never infringe upon the rights of an alderman.
8. No matter how dark it was, up in each sky his eye would see the sun.
9. I and my pal met tonight for a cup of coffee.
10. Try to ban a nature lover from going outdoors and you will own defeat.
11. Play the fools role and err at will, you'll but reap each error's ill.
12. He stood at the helm of the ship and chewed his gum.

THE WINNER OF THE CITY HUNT CONTEST
WAS

MARY NOVAK KUHLE, Chicago, Illinois

KOTIČEK *lemontskih klerikov*

NOV FRANČIŠKANSKI SVETNIK.

Na veliko noč 1938 je sveti oče Pij XI. povzdignil k svetniški časti blaženega Salvatorja iz Horte, moža visoke svetosti.

Ta novi svetnik je bil rojen leta 1520 v okraju Geron na Španskem, ki je danes še v oblasti rdeče armade. Mladost je preživel v Barceloni kot pastir in pozneje krojač. Že zgodaj je kazal posebne znake svetosti in se je odlikoval posebno v skromnosti. Vsak človek je že na prvi pogled opazil na njem veliko poduhovljenost.

Ko je bil 20 let star, je vzel slovo od posvetnih poklicev in vstopil v frančiškanski samostan Santa Maria a Jesu, blizu Barcelone. Postal je ponižen samostanski brat. Prvo službo je dobil v kuhinji kot pomočnik. Prav kmalu so tudi vsi njegovi sobratje opazili na njem znake visoke stopnje popolnosti.

Kmalu si je izprosil, da so ga prestavili v posebno strog samostan, ki je bil v mestu Horta. Tam je še pomnožil vse redovniške čednosti in se vadil v zelo težkih spokornih vajah ter ure in ure vsak dan prebil v molitvi in premišljevanju.

Bog mu je za vse to že na tem svetu dal izredno plačilo. Brat Salvator je namreč postal velik čudodelnik. Ozdravil je slepe in gluhe, hrome in mutaste. V zamaknjenju je videl samo Mater božjo in sv. apostola Pavla.

Umril je dne 18. marca 1567 v 47. letu starosti. Zavoljo velike svetosti, ki je bila vsestransko dovolj izpričana, so ga proglasili za blaženega. Letos je pa dosegel svetniško čast. Priporočajmo se mu kot svojemu nebeškemu zavetniku, posebno pa ga prosimo, da bi izposloval pri Bogu svoji nesrečni domovini trajen mir in notranji red.

Fra. Jeronim OFM.

KAJ PRAVIJO SVETNIKI O MOLČANJU IN GOVORJENJU.

Vsi smo ljudje, polni človeških slabosti. Ena naših slabosti je, da težko držimo jezik za zobmi. Ker je pa velikokrat potrebno, da držimo jezik za zobmi, moramo prositi Boga, da nam da moč za krotitev prenaplega jezika.

Svetniki so zato imeli trdno načelo: Varuj svoj jezik! Čim svetejši so bili, toliko bolj so pazili na jezik.

Sveti Pambo, ki je že v mladosti zapustil svet in odšel v puščavo služiti Bogu, je zelo strogo gledal na to, da bi mu jezik ne napravil dušne škode. Imel je trdno načelo, da ne bo nikoli odprl ust, da ne bi poprej poprosil Boga za razsvetljenje.

Sveti Janez Krizostom pa pravi, da imaš usta zaprta s sv. Duhom. Zato dobro premisli, preden jih boš odprl. Bog ti je dal zmožnost, da z usti hvališ Boga in da lahko po svoji volji govoriš ali pa molčiš. Tudi smeš s svojimi

usti uživati Telo in Kri Jezusovo. Če vse to resno premisliš, kako je mogoče, da bi nepremišljeno žalil Boga z jezikom?

Blaženi Janez Parmanski je dejal sam o sebi: Rajši hočem, da bi bil Bogu bolj odgovoren za svojo molčečnost kot za svojo zgovornost.

Blažena Baptista Verani pravi: Mnogi si domišljujejo, da opravljajo dobro delo, ko raznašajo okoli razne zanimive novice. V resnici pa ni tako. Taki večinoma preveč govore in napačno govore. Zato si nakopavajo božjo kazeno.

Tu je torej nekaj zgledov, kako so pazili na govorjeno besedo ljudje, ki jim je bilo kaj do dosego krščanske popolnosti. Kaj pa mi?

Fra. Rajmund OFM.

NASA DVA NOVOMAŠNIKA.

Letos sta spet dva od naših klerikov dosegla čast oltarja in zapela svojo prvo Glorijo. Tako sta dosegla cilj, po katerem sta hrepenela in se zanj trudila v našem semeniču. To sta Rev. Bonaventura Bergola in Rev. Klement Latjak. Treba je, da nekoliko več povem o njih.

Rev. Bonaventura je tisti, ki je bil že več let voditelj našega pevskega zbora. On je izbiral pesmi, ki smo jih imeli peti, in tudi intoniral vsako posebej. Drugi smo poprijeli za njim. Kadar smo peli pri orgljah tam zadaj, je malo pritisnil na tipko in nam dal pravi glas. Potem smo zapeli. Ima pa tudi zelo važno vlogo v naši orkestri. Igra namreč seksofon in to jako dobro. In kadar smo delali "ice cream" ali sladoled v naši kleti, je tudi imel naš novomašnik svoje prste vmes. Včasih ga je pomagal delati, še večkrat ga je pa menda samo pokusil, če je dobro narejen. Ko je zbolel naš brat Lovrence, je Fra. Bonaventura tudi dobil za nekaj časa službo, da je hodil s truckom na pošto in še kam. To so bile torej njegove izredne zasluge za naš vsakdanji napredek na zunaj. Razume se pa, da to ni bilo vse. Spolnjeval je še polno drugih nalog, pa tiste so pač že navadne za vsakega mladega moža, ki se na duhovniški stan pripravlja. Zato jih tukaj nisem posebej omenjal.

Rev. Klement je pa bil že dolgo let tukaj med nami znan kot najvišji "barber" ali lasestrižec. To zadnje leto so ga sicer novi in mlajši barberji skoraj v pokoj spravili. Ne morebiti zato, ker so boljši od njega. Nak, prekosil ga še nobeden ni, ampak spodobno se jim je zdelo, da mu dajo nekoliko počitka, ker mera njegovih barberških zaslug je bila že skoraj polna. Na ta način pridobljenega časa pa naš novomašnik nikakor ni zanemarjal. Okoli po farmi in drugod je pogosto pokazal, da zna z veseljem prijeti za vsako delo. In kako ne bi, saj je čvrst fant iz gorate Pennsylvanije. Posebno se je skoraj vsako leto med počitnicami odlikoval s sukanjem plesarskega čopiča. Po domače se to reče, da je večkrat "paintal" razne predmete, ki so kričali po novih barvah.

To sem torej napisal o naših dveh novomašnikih, seveda malo za šalo, malo za res. Čas šolanja v klerikatu hitro mine, vsaj tako se zdi, če človek nazaj na pretekla leta pogleda. Mi ostali pa gledamo svoje starejše sobrate, kako drug za drugim postajajo častniki Kristusovi. Tudi mi mlajši se resno pripravljajmo na tisti čas, ki ni več daleč pred nami, ko bomo tudi mi stopili v njihove častniške vrste.

Fra. Martin OFM.

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana,
Priredil P. Bernard.

(Dalje.)

SPREOBRNJENJA med gobavci so stalno naraščala in narasla na veliko število. Tudi vse druge prilike so polagoma prihajale do tistega položaja, ki si ga je bil P. Damijan zamislil že ob svojem prihodu na otok Molokai. Tako bi človek mislil, da je veliki apostol svoje delo dokončal. Taka bi utegnila biti vsaj človeška sodba.

Veliko so se gobavci v tistih težkih letih naučili od svojega apostola. Spoznavali so, kako je treba razumeti življenje in vse njegove bridkosti. Vsa naselbina je bila nekako poduhovljena. Ni se bilo več bati, da bi kdaj padla nazaj v tisto brezupno stanje, ki je prevladovalo na otoku pred prihodom P. Damijana. Saj je doživel otok Molokai pravi prepород v krščanskem duhu in Bog je našel svoj tron v srcih ljudi, ki so nekdanj samo z grenkostjo mislili nanj. Ali ni potemtakem veliki mož zaslužil, da v miru in počitku uživa sadove svojega obilnega truda?

Da, tako bi mislil človek. Božje sodbe pa niso človeške sodbe. Bog je hotel, da je apostol gobavec sam postal pravi in resnični gobavec ter tako postal nerazdružljivo ujedinjen z njihovo usodo.

Tekom leta 1884. je P. Damijan začel opazovati na sebi razna znamenja, ki so namigavala na to, da njegovo zdravje ni več to, kar je bilo. Seveda je dobro poznal znake, ki so napovedovali gobavost. Posebno je dobro vedel, da pomeni začetek gobavosti, ako nekateri deli telesa postanejo neobčutljivi. Poznal je med svojimi bolniki take, ki so si odžgali ali odrezali prste na nogah in rokah, pa niso občutili najmanjše bolečine. Verjetno je bilo, da se bo tudi njegova bolezen pričela na ta način.

Neki večer se je vrnil od dela in je začutil nenavadno močno utrujenost. Tolažil se je s tem, da je imel pač težko delo in da ga bo topla kopel gotovo zopet osvežila. Saj je bil tako močne narave, da se je take utrujenosti vselej dosti lahko otresel.

Začel si je torej pripravljati toplo kopel. In

zgodilo se je nekaj popolnoma nepričakovane-ga. Ko je odprl pipo za vročo vodo pri kotlu, je v raztresenosti pozabil umakniti boso nogo, in vrela voda se mu je vlila nanjo. Začudil se je, zakaj vrela voda mu je poparila boso nogo — pa ni čutil nobene bolečine . . .

P. Damijan je torej vedel, pri čem je. Vse človeško se je v prvem hipu tega spoznanja dvignilo v njem. Ne bil bi človek, če bi se ne bil stresel ob pogledu na poparjeno in z mehurčki pokrito nogo, ki kljub vsemu ni prav nič bolela. Toda zopet bi ne bil veliki apostol gobavec, če bi se ne zganilo v njem tiho zadoščenje, da ga je Bog šele sedaj pozval, naj vzame nase največjo žrtev svojega tako plodonosnega življenja.

Predpis je bil, da je treba k zdravniku. P. Damijan se ni obotavljal. Šel je in se dal preiskati vladnemu zdravniku. In uspeh preiskave je bil, kar je pač moral biti:

“Teško mi je, da moram samo potrditi, kar že itak sami veste . . .”

In Damijan je odgovoril:

“Prav za prav ni to zame nič novega. Saj sem dolgo vedel, da mora do tega priti.”

Štiri leta mučeništva so mu bila določena. Ves ta čas je mož božji ostal na svojem mestu, ves čas je nadaljeval službo kakor poprej, kolikor mu je pač bolezen dopuščala. Čeprav je bil sam gobavec, je mislil samo na svoje gobavce in ni zase nič drugega zahteval ko to, da jim še dalje lahko služi.

V zgodovini katoliške cerkve je marsikatera višava, ki navaden zemljan ne more na njen vrh. Ravno tako je nemogoče pisatelju izraziti skrivnosti, ki jih posebno izvoljeni božji služabniki doživljajo v svojih posebno izvoljenih trenutkih. Kdo bi mogel s peresom izraziti prečudno skrivnost, ki jo je doživljal sveti Frančišek Asiški tiste hiše, preden se mu je prikazal Serafin in mu vtisnil Kristusove rane? Enako je človeško pero nezmožno opisati občutke, ki so pretresali Damijanovo dušo tista leta na otoku Molokai. Na zunaj je mož božji ostal sam sebi enak, vedno delaven in vesel, kaj se je pa godilo v globini njegovega srca, to bo ostalo za vedno posebna skrivnost med njim in Bogom.

Prišel je pa čas, da bi moral Damijan zopet stopiti pred škofa in mu poročati o stanju molokaiskega misijona. Seveda ni mogel iti. Pismeno se je opravičil in sicer takole:

“Ne morem priti v Honolulu, ker me je napadla gobava bolezen. Pojavili so se njeni zna-

ki na levem licu in ušesu, tudi obrvi mi izpadajo. Ne bo dolgo, ko bom ves spremenjen. Nimam nobenega dvoma o pomenljivosti teh reči, zato sem popolnoma miren, vdan in srečen med svojimi ljudmi. Dobri Bog ve, kaj je dobro za moje posvečenje. Vsak dan molim s pripravljenim srcem: Zgodi se tvoja volja . . .”

Škof je vedel, da je Damijan postal žrtev ljubezni do zapuščenih nesrečnikov. Isto so vedeli gobavci sami. Zato je bil vpliv velikega apostola med njimi v tistih letih še prav posebno mogočen. Že poprej jih je vselej presunil Damijanov nagovor pri pridigah, ko je imel navado reči: Mi gobavci . . . Zdaj je beseda postala vse drugače pomenljiva in resnična, zato je bila naravnost očarljiva. Ni več vezala Damijana in gobavcev le skupna ljubezen, skupno trpljenje jih je združilo v še tesnejšo zvezo.

Ko je bolezen napredovala in brez prestanka uničevala Damijanovo telo, je napredoval tudi njegov duševni mir. Samega sebe je imenoval najsrečnejšega misijonarja. Dejal je:

“Ne hotel bi biti ozdravljen, če bi moral plačati zdravje z odhodom s tega otoka in z zgubo svoje sedanje službe.”

V prvem pismu domačim, ki ga je pisal po odkritju svoje bolezni, tega niti z besedo ni omenil. Kakor navadno, je tudi v tistem pismu poudaril, kako zelo želi posnemati svojega patrona, sv. Damijana, v njegovi službi bolnikov in nesrečnikov.

Toda ni trajalo dolgo, ko je zunanji svet zvedel, kaj se je zgodilo z apostolom gobavcev. Časniški poročevalci so pograbili novico in jo v najbolj kričečih in deloma jako pretiranih barvah poslali v široki svet. Nekateri so vedeli celo povedati, da je že umrl. Drugi so na dolgo in široko opisovali, kako meso pada od njegovega živega telesa. Proslavljali so ga na vse pretege, toda nihče ni spoznal v njegovih žrtvah nadnaravnih nagibov in motivov.

V tistem času je ležala Damijanova mati na smrtni postelji v skromni kmečki hiši tisoč in tisoč milj od otoka Molokai. Nekdo jo je prišel obiskat in je prinesel s seboj tako časniško poročilo ter ga ji glasno prebral. Gotovo je bilo to jako neprimerno, toda močna žena je sprejela novico kot jo more sprejeti le skozi in skozi krščanska mati. Ozrla se je na Damijanovo sliko ob postelji, ki ga je predstavljala v mladostni moči, ko je odhajal iz Pariza. Potem so ji oči obstale na drugi sliki, na sliki Matere božje. S

pogledom na Marijino sliko je mirno in vdano dejala na tisto žalostno poročilo:

“Če je pa tako, pojdeva z Damijanom skupaj v nebesa.”

Nato je začela moliti rožni venec. Ko ga je končala, se je malo skolnila in se poklonila sliki Marijini, potem sliki svojega sina. V tistem hipu ji je rožni venec zdrknul iz rok in spet je legla nazaj. Ker so navzoči opazili, da ni pogrešila rožnega venca, so spoznali, da se je njena duša ločila od telesa. Da, tako je umrla mati apostola gobavcev.

Damijan je zvedel za vse iz pisma, ki mu ga je napisal njegov brat Pamfil. Nič ne vemo, kako je sprejel novico, samo domišljija nam pomaga, da si predstavljamo njegova čustva.

(Dalje.)

V spomin.

Dne 15. dec. 1937 je nepričakovano za srčno hibo izdihnil blago dušo

PETER BIZJAK,

po domače Janov iz Vižmarjev pri Ljubljani. V Clevelandu je živel 28 let. Tukaj je zapustil zalujočo soprogo Terezijo, p. d. Jakelnovo od Sv. Valburge, ter dva sina in eno hčerko. V domovini pa sestro Nepomuceno v škofjeloškem samostanu in še tri sestre v rodni vasi.

Lansko leto 30. maja je prav vesel in zadovoljen praznoval srebrno poroko, letos 1. junija bi pa obhajal 57. rojstni dan. Pokojni je bil vesele in moške narave. Bil je dober oče in gospodar, dober družabnik in pri vseh priljubljen.

Bil je dolgoleten naročnik tega lista in velik ter zvest častilec Matere božje. Zelo rad je prepeval njene pesmi, ki se jih je bil naučil še od svoje blage matere.

Priporočamo ga v blag spomin in pobožno molitev. Mili Gospod Jezus, daj mu večni mir. Sladko Srce Jezusovo, bodi njegova rešitev. Mati bolečin, ljubezni in usmiljenja, prosi za njegovo dušo.

Zaluoja soprogra TEREZIJA, PETER in RALPH, sinova, VALENTINA, hči.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

PRVA PODLAGA KANADSKIM KNJIŽNICAM

P. Bernard.

TO bo zanimalo seveda v prvi vrsti rojake v Kanadi. Napovedovali smo ustanovitve slovenskih knjižnic med vami. Tri, štiri mesece se je o tem pisalo. Zdaj je začetek nareen. Res ni še zelo veliko, začetek je pa le. Ko sem šel po veliki nači čez ameriško mejo, sem vlekkel s seboj dva kovčega knjig. Vse sem srečno in brez posebnih težav — celo brez stroškov — srečno spravil čez mejo in na določena mesta.

Da bodo vsi ondotni rojaki vedeli, kje so knjige ostale, in kje jih lahko dobe na posodo, objavljam tu dotične naslove. Za sedaj smo začeli v treh naselbinah, pozneje bomo stvar razširili še v druge kraje, ako Bog da in sreča junaška. Obljubljenih imamo še veliko več, pa smo tudi prepričani, da bo obljuba prišla do uresničenja. Bomo že pravočasno o nadaljnjem uspehu poročali.

Prva knjižnica se je začela v Hamiltonu. V oskrbo jo je prevzelo ondotno društvo, ki nosi ime: Slovenska katoliška družina. Za knjižničarja so naredili brata Johna Hrvata, ki živi na 35 Lancaster. Tam se oglasite in si kako knjigo izposodite.

Druga knjižnica se je začela v Torontu. Tam jo je vzela v oskrbo vrlo dekle Miss Regina Hajdinjak. Stanuje na 35 St. Patrick Street. Pri njej se lahko oglasite in si njeno zalogo oglejte.

Tretja knjižnica je Kirkland Lake visoko na severu. Tam jo je vzel pod streho Mr. Joe Piškur, ki stanuje na 42 McCamus. Tam se bodo za enkrat knjige izposojevale. Na rojakih samih je ležeče, če se hočejo domeniti, da pride knjižnica v oskrbo ondotnega pevskega društva.

Tako torej vidite, da naš poziv za kanadske knjižnice ni bil brez uspeha. Ampak to je šele podlaga. Treba še naprej zidati in se še priporočamo za nadaljne knjige. Morebiti jih bom poslal brez spremstva čez mejo. Morebiti jih zopet drugič ponesem s seboj.

BELIGAČEVA MARICA IN NJENE KRAVE

P. Bernard.

BELIGAČEVI so doma iz slovenskega Prekmurja. Sedaj živijo na prijazni farmi blizu mesteca St. George v kanadski provinciji Ontario. Precej obširna je njihova kmetija, pa jo imajo samo v zakupu. Kje in kdaj si bodo kupili lastno farmo, še ne vedo povedati. Predzadnji dan aprila sem bil pri njih, ko sem poprej obiskal tam okoli še drugih pet slovenskih farmarjev. Povsod je bilo lepo in zanimivo, pri Beligačevih so mi pa pokazali nekaj, kar mora priti v širšo javnost. In to je njihova mala Marica in njene tri krave. Marico in eno kravo si oglejte na sliki tu, kar spada zraven, bom pa takoj povedal.

Lansko poletje je prinesel tamkajšnji angleški list pričujočo sliko in zraven takole napisal:

“Marica Beligač skrbi za tri krave na domu svojih staršev blizu mesta St. George.

Petletna Marica Beligač je najmlajša kravja dekla v Kanadi. Vsak večer gre v hlev, da pomolze tri krave, in tako nadaljuje stoletne tradicije svojih jugoslovanskih prednikov. Kakor njen oče Martin, tako je tudi naša mala blođinka prišla na svet v kraju, kjer je trdo delo edina dota.

Marica je bila rojena v Lethbridge, Alberta, in je pokazala že zelo zgodaj zmožnost za resno delo. Ko je bila tri leta stara, se je s starši vred preselila z zapada sem v Ingersoll. Med tem ko so se otroci njene starosti zanimali edino le za igrače, se je Marica že učila molzti krave.

Ko so se lansko leto preselili na farmo blizu tu, je Marica že vsak večer pomolzla tri krave. Še danes opravlja to delo, ki si ga je sama naložila, in tako razbremeni starše, ki imajo že itak od obilnega dela na polju vse žuljave roke.

Ko se je razvedelo po okolici, kako mlado kravjo deklo imajo pri Beligačevih, so se našli neverni Tomaži, ki so zmajevali z glavami. Prihajali so v hlev ob času Maričine molžnje in so skušali po dokončanem delu popraviti za Marico. Toda ni se jim obneslo. Hočeš nočeš so morali priznati, da je mala gospodična dobro opravila svojo službo in da ni bilo dobiti kapljice mleka več od njenih krav.

Nekoč je oče Martin najel več tujih delavcev za farmo. Eden od njih ima malo Marico v dobrem spominu. Prišlo mu je namreč na misel, da bi namesto nje pomolzel tiste tri krave. Ravno se je dobro pripravil k delu, ko jo prima ha Marica v hlev s svojim žehtarom. Ne bodi lena, ga je brcnila v gleženj in spodila iz hleva. Za spomin je vsiljivec odnesel na nogi čedno buško.

Nekaj moramo pa še povedati o Marici. Kakor je za veliko pomoč v hlevu in na polju, tako pa odločno odklanja vsako hišno delo. Kvečemu je pripravljena, da se ukvarja z varuštvo malega bratca Jakca, ki se tudi uči molzti krave. Ampak kadar je treba po večerji pomivati kuhinjsko posodo, takrat Marica kratko malo zgine.”

Tako sem torej bral v izrezku angleškega časnika, ki mi ga je dala Beligačeva mama. Pa mi še povedala, da je prišel poročevalec iz mesta nalašč zato, da je Marico opazoval in jo tudi fo-

tografiral. Menda se je pa bala, da bo skušal ovirati njeno delo, zato se na sliki precej nejevoljno drži. Skoraj kisel obraz ima. To pa njene veljave nič ne zmanjšuje. Tudi tista opazka v angleškem listu, da Marica noče pomivati kuhinjske posode, ni več tako zelo resnična. Sama mi je povedala, da se je med tem že jako poboljšala. Torej vsa čast mali Marici in zelo prav je, da njene slave ne raznaša samo angleški list v Kanadi, ampak tudi slovenski v Ameriki. Bog živi Beligačevo Marico!

SPOMINI NA POTOVANJE V KANADO

Emica Forjan.

DVE leti je že minilo, odkar sva s sestro prispeli v Kanado. Pa vseeno sem se namenila napisati o najinem potovanju. Morebiti bo pa le tega ali onega zanimalo.

Bilo je meseca maja 1936, ko je prišel dan najinega odhoda. Vsa narava je bila v cvetju in zelenju. Vrtovi polni dišečega vonja in sladkega petja. Polja in ceste, gozdovi in travniki, vse je bilo sredi živahnega gibanja. Vse se je veselilo lepega majniškega dne, le mene je navdajala otožnost, ker sem se zavedala, da bo skoraj bila ura mojega slovesa od doma.

Dan poprej sva še enkrat obiskali sorodnike v rojstni vasi. Vsi smo malone na glas jokali, ko smo si zadnjikrat roke podajali. Ko sva odhajali od sorodnikov, sva se zopet in zopet ozirali po vseh znanih, posebno pa nama je pogled uhajal na najin rodni krov in v srcu so mi vstajale znane besede:

Oj, hišica očetova, nikdar ne boš pozabljena . . .

Zvečer sem še pohitela v cerkev, da se priporočim majniški Kraljici za varstvo v širokem svetu . . .

Ko sem se drugo jutro zbudila ob treh zjutraj, je bilo že vse pripravljeno za odhod. Zato sva se še enkrat poslovili od vseh domačih, potem smo se odpeljali do postaje v Beltincih.

Med potjo sem imela še enkrat priliko, da sem se ozirala po domačih krajih. Na jasnem, globokem nebu je migljalo vse polno zvezd. Tudi luna je stala visoko na nebu. Tam sredi vasi se je oglasil jutranji zvon. Od hoste sem je

prihajala lahna sapica in zdelo se mi je, da mi prinaša pesem slovesa. Gotovo je bila od moje rojstne hiše v Melincih. In katera bi mogla biti? Prav gotovo tista znana:

Večni Bog za vse skrbi,
drobna ptička žvrgoli.
Meni pa žalostno pojo
za mojo rajžico.

Srečno, srečno, hišica,
kjer tekla mi je zibelka,
v kateri sem se zibal jaz
in sem jokal na glas.

Luna je pobledela in začelo se je daniti. Zvezdice so se začele skrivati in jutranji zvon je utihnil. Vse se je prebujalo v rano jutro. Tudi jaz sem se prebudila iz sanj in naenkrat sem postala silno domotožna. Ko smo prispeli na postajo, mi je čudno živo stopila pred dušo zavest: Zdaj se poslavljaš od domačega kraja . . .

Na belitinski postaji smo se sešli z Mr. Jožetom Vinčecom, ki je tudi potoval v Kanado. Z njim smo se že poprej prav dobro poznali, zato je bil naprošen, da bi naju vzela s seboj čez široko morje. V naglici smo izmenjali nekaj besed, pa že je bil tu vlak in stopili smo vanj. Nekaj hipov pozneje smo se že peljali preko Ljutomeru tja doli proti Pragerskemu.

Ko smo prispeli na Pragersko, je vlak precej časa stal in tako smo imeli priliko ogledati kraj. Potem je vlak odsopihal in vedeli smo, da bo šele v Ljubljani zopet za dalje časa obstal. Skozi okno sem opazovala lepoto slovenske zemlje. Vlak se je vil ob bistrih vodah in mimo prijaznih gričkov. Vsa okolica je bila polna zgodnjega zelenja in polja so dihala pomladno življenje. Okoli ene popoldne smo se pa ustavili v beli Ljubljani.

Izstopili smo, urejevali svojo prtljago in si poiskali primerne prenočišča. Za ogled mesta smo imeli še precej časa tisto popoldne in potem še drugi dan. Videli smo mnogo lepega in zanimivega. Mogočne in krasne cerkve stoji v mestu, da jih je veselje pogledati. Od vsega ogledovanja Ljubljane sem si pa najbolj zapomnila, kar sem videla v "Afriškem muzeju" v samostanu Petra Klaverja. Samostanska sestra se je zelo prijazno pomenkovala z nami in nam razkazala ves muzej. Mnogo reči iz afriških džungel smo videli. Sestra nam je pokazala tudi oblekice malih zamorčkov in še mnogo

drugih reči. Najbolj zanimiva se mi je pa zdela pet metrov dolga kačja koža, ki je visela na steni.

Tako smo se v Ljubljani prav dobro počutili, ali kmalu je bilo treba tudi njo zapustiti. Ko smo odhajali, je dež curkoma lil in nam delal prav neprijetno občutje. Neka tiha misel mi je skušala dopovedati, da bi bilo bolje ostati v Ljubljani kot pa rajzati dalje. Bila je pa seveda tako samotna in neslišna, da ni prišla do besede. Agent je dajal navodila in brez obotavljanja smo se ravnali po njih.

Preden je vlak potegnil, smo sprejeli v svojo družbo še enega Slovenca. Tako se je pomnožila naša kompanija. Bilo je že temno, ko smo odhajali. Še enkrat sem se ozrla po razsvetljeni Ljubljani in že smo drveli v temno noč. Drugo jutro nas je pa že pozdravilo nekje na italijanski zemlji.

Tam smo videli visoke planine, ki so imele vrhove s snegom pokrite. Ko je jutranje sonce posijalo nanje, so se lesketali kot svetli biseri pod sinjim nebom. Ob lepem pogledu na tiste planine sem se spomnila znane mi pesmice:

Ko jaz pridem vrh planine,
se ozrem nazaj v doline,
kjer je včas' tak lušno blo,
smo prepevali lepo . . .

Takoj sva s sestro zapeli to pesem in še nekatere druge domače. Pesem je vsem pregnala otožnost in začeli smo se prav živahno razgovarjati in presojevati tuji svet.

Čas je hitro tekkel, še hitreje pa naš vlak. Kmalu smo bili na Francoskem. Tudi tam je bil lep svet in videla sem podobne farme kakor jih imamo tu v Kanadi. Naenkrat se je prizor spremenil in drseli smo ob prostornem jezeru. Iz njega so na vseh straneh vstajali prijazni hribočki in zeleni gozdovi. Jezerski valovi so mirno šumljali in se poigravali s čolnički. Sama od sebe mi je zapela v duši domača popevka:

Po jezeru bliz' Triglava
čolnič plava sem ter tje . . .

Mislila sem na lepoto domače zemlje in jo primerjala s tem, kar se vidi v tujini. Morala sem si priznati, da je lepo tudi drugod, in mislila sem si: Lep je ta božji svet, kakor rožice cvet.

Drugi dan proti večeru smo pa že zagledali Pariz. Na postaji nas je čakal agent in nas takoj odvedel v restavrant. Okusna večerja je

bila že pripravljena za nas in tudi udobno prenočišče. Po dobrem okrepčilu smo se odpravili na kratek ogled francoske prestolice.

Ulice in ceste so bile bogato razsvetljene in polne življenja. Tudi mene se je polotila posebna živahnost in postala sem prav navdušena za mogočnost in mikavnost Pariza. Saj tako velikega in lepega mesta do tedaj še nisem nikoli videla. Zaželela sem si, da bi mogla vsaj nekaj dni ostati v Parizu in si bolj natančno ogledati njegove zanimivosti. Takrat še nisem slutila, da se bodo te moje želje tako kmalu uresničile.

(Konec prihodnjic.)

VABILO IZ LJUBLJANE

Zveza fantovskih odsekov v Ljubljani bo priredila v dneh od 26. do 29. junija 1938. v Ljubljani Mednarodni mladinski tabor, ki bo vseboval telovadne in športne tekme za zvezino, slovansko ter mednarodno prvenstvo. Priredila bo jugoslovansko, slovansko in mednarodno telovadno akademijo, razne koncerte, gledališke predstave, zborovanja, itd. Zaključen bo ta tabor 29. junija. Dopoldne bo najprvo budnica, nato sprevid vseh udeležencev tabora v krogih, narodnih nošah in v civilu z znaki. V sprevidu bodo konjeniki ter kolesarji in pešci. Na Stadionu bo sv. maša z zborovanjem. Popoldne bo pa velik javen telovadni nastop slovenske in inozemske mladine. Istočasno bo priredila Mestna občina s sodelovanjem Prosvetne zveze "Slovenski kulturni teden". Prosvetna zveza pa bo v proslavo 40 letnice obstoja priredila veliko razstavo.

Tega tabora se bo udeležilo devet narodov: Belgijci, Čehi, Francozi, Luksemburžani, Poljaki, Švicarji, Holandci, Hrvatje in Slovenci.

Ta tabor bo po obsežnosti programa in izvedbi dosedaj največji, kar jih je bilo kdaj v Jugoslaviji. Zato Vas še enkrat vabimo, da priredite ob tej priliki, to je od 26.—29. junija 1938. izlete v svojo domovino.

Na svidenje in Bog živi!

Zveza Fantovskih Odsekov.

ZAHVALA

Lepa hvala Materi božji in Frideriku Baragi za zboljšanje v moji bolezni.

Mrs. Jerin.

POTREBNA IN KORISTNA KNJIGA.

Vsi naši časopisi so prinesli lepe članke o "Narodnem Adresarju", ki ga je z mnogo truda in troška sestavil in uredil moj pokojni soprog Ivan Mladineo.

Jaz sem sama dobila več pisem, v katerih so mi pokojnikovi in moji prijatelji prostovoljno ponudili vsako pomoč za razprodajo prestalih 1500 iztisov "Narodnega Adresarja".

Jaz sem seveda jako hvaležna za take izraze prijateljstva in prostovoljne pomoči, žalibog pa moram reči, da vsa lepa priporočila časopisov in prijateljev niso do sedaj niti od daleč prinesla tak rezultat, kakršen bi se moral pričakovati.

Znam prav dobro, da časi so slabi in da mnogi pri najboljši volji ne morejo kupiti to za vsakega našega človeka potrebno in koristno knjigo, vendarle vzlic vsemu temu mislim, da je še mnogo naših ljudi, ki bi knjigo kupili, da le imajo priliko jo videti in prelistati.

Da se temu odpomore, odločila sem se, po nasvetu prijateljev, v kolikor toliko nadoknaditi ta strošek s tem, da bom za vsak prodani iztis dajala po en dolar, tako da se knjiga more čim prej razprodati in da si sama prihranim stroške, spojene z nadaljnim razprodajanjem knjig.

V to svrhu se posebno priporočam društvenim odbornikom, ki bi z malim trudom mogli na sejah prodati nekoliko komadov knjige, tako da bi mogli v najkrajšem času tudi mene rešiti od velike skrbi in stroškov in mi omogočiti, da ves svoj čas posvetim delu za vsakdanje življenje svoje družine.

Prosim vse naše časopise in prijatelje, da kot do sedaj mi pomagajo dovršiti to nalogo, ki mi je preostala kot težka dolžnost po smrti mojega soproga Ivana Mladineo.

Za vse poizvedbe in naročila pišite na naslov:

Ana vdova Ivana Mladineo

NARODNI ADRESAR

156 Fifth Avenue, New York City.

Brat Antonin pravi, da bo kmalu odšel na West. Priporočamo ga vsem naročnikom in prijateljem od Springfielda do San Francisca. Vsem že naprej Bog plačaj.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Hugo.

KOLIKO stane oborožen mir. — Letno poročilo razoroževalnega odseka pri Ligi narodov nam je v številkah pokazalo stroške oborožene miru. Iz njega posnemamo, da so ti skupni stroški za l. 1937 znašali nad 7 milijard zlatih dolarjev, ali 12 milijard papirnatih dolarjev. Od te ogromne vsote pade na Evropo 4.6 milijard, na ves ostali svet pa 2.5 milijard zlatih dolarjev. V zadnjih letih so oboroževalni stroški Evrope za 80% narasli, oni ostalega sveta pa za 47%. Te številke pričajo, da krščanska Evropa za oborožen mir največ žrtvuje. Krščanska Evropa, pravim, in pristavljam: po imenu. Kdaj njeni poglavarji in voditelji že več ne romajo v Betlehem, klanjat se Knezu miru! Odtod ta tako drag mir, ki pa poleg tega samo na niti visi in še ta ni močan starokrajški domač "cvirn".

MAŠA sv. Barbare. — Kot znano je sv. Barbara patrona rudarjev, pa tudi patrona artilerije. Kakor vsako leto, so tudi letos pariški artileristi proslavili njen god s sv. mašo, ki je znana pod imenom "Maša sv. Barbare". Nekaj posebnega pri njej je bilo letos, da so vse službe pri oltarju imeli bivši častniki. Maševal je neki bivši artilerijski višji častnik. Pridigal je istotako neki bivši artilerijski poročnik, zdaj benediktinec. Blagoslov z Najsvetejšim je podelil nekdanji pomorski stotnik, zdaj kapucin. Samo na sebi je sicer lepo, če artilerija tako proslavlja svojo patrono, posebno še od francoske artilerije se to lepo sliši. Mislimo pa, da se danes sv. Barbara lepo zahvali za to čast. Kajti več kot 90% današnjega vojnega orožja, kate-regakoli, ni v službi pravice, ampak krivice, pri kateri nimajo svetniki in svetnice ničesar opraviti.

○DKRITE karte. — Advokati ruskega komunizma, tudi med nami, so tako ogorčeno protestirali, ko se je pisalo, da so za špansko tragedijo boljšeвики, ki nameravajo Španijo pretvoriti v Sovjetijo št. 2. Enako, ko se je trdilo, da za Španijo pride na vrsto Francija kot št. 3. Zdaj je pa bivši ameriški poslanik v Moskvi, točasno

v Parizu, Mr. Bullit, to potrdil. Ko se je v Moskvi poslavljaj, mu je eden najvišjih predstavnikov Sovjetije dejal: "Čez dva, tri tedne bo Španija naša, čez dva, tri mesece pa Francija." Kaj hočete še prič, sami ste slišali! Hvala Bogu, da so bili to računi brez krčmarja. Kot vse kaže, je komunizem v sami Rusiji v smrtnih krčih.

KDOR z mečem okoli hodi . . . — Nekdanji boljševiški mogotec Krilenko, ki je po zmagoviti revoluciji postal generalissimus rdeče armade, pozneje pa je opravljal razne druge visoke službe, je padel pri Stalinu v nemilost. Dolže ga veleizdajstva. Kaj to pomeni, vemo. Kroglo v tilnik! Kako cinično se je nekdan kot komisar za pravosodje norčeval iz žrtev boljševiške justice, ki jih je tako hladnokrvno obsojala na smrt. Človeška kri mu je bila voda. Zdaj sam trepeta za življenje, ko mu njegov naslednik v uradu bere levite in razkrinkava njegove zločine. Da, kdor z mečem okoli hodi . . .

RAZKOL v anglikanski cerkvi. — Poročali smo že, da je anglikanska uradna cerkev nedavno izdala nekak pregled, kaj razne anglikanske sekte še verujejo in kaj ne. Na podlagi tega je zavzela stališče in povedala, kaj je še skupnega in je treba verovati, in kaj je takega, kar ni dogmatično. Med poslednje je uvrstila tudi to, da sv. pismo je nezmotljiva božja beseda. Dalje, da deviško spočetje prebl. Device zgodovinsko ni dokazljivo. In da je anglikanska cerkev dolžna se boriti proti papeški nezmotljivosti. Proti temu modernizmu uradne cerkve je zdaj vstalo 2000 takozvanih anglo-katoliških duhovnikov s 50.000 laiki v ozadju. Pravijo, da se bodo z vsemi močmi in z vsemi dovoljenimi sredstvi borili proti tej krivi veri uradne cerkve. To je tista skupina anglo-katoličanov, ki se nagiba k zedinjenju z Rimom. Na videz je že zelo blizu temu koraku, a v resnici še daleč, ker ji kar ne gre v glavo, da je anglikanska cerkev krivoverska in ne samo shizmatična, kar bi se dalo samo s priznanjem papeža kot vrhovnega poglavarja Cerkve poravnati. Seve, če imajo resnično dobro voljo in jo bodo ohranili, jim bo Bog prej ali slej odprl oči, da bodo tudi to zmoto spoznali in dosegli, kar želijo. Molitvena osmina, ki se po celem svetu opravlja in katere namen je v prvi vrsti zedinjenje anglikanske cerkve, bo k temu pripomogla.

MASTNA a dobra primera. — V hrvatski "Novi reviji" berem, da ima že sama beseda konkordat na pravoslavne Srbe v Jugoslaviji tak razdražljiv vpliv kot rdeč robec na bike v španski bikoborbi. Bajе v tej borbi biki na ravnost zdvijajo, ko zagledajo rdeč robec. Takrat se šele prav za prav začne tista krvava igra, ki špancem gotovo ni v čast. Enako pravoslavnim Srbom kri zavre, ko so komaj slišali besedo konkordat. S tega stališča razumemo, zakaj vlada o kakem konkordatu zaenkrat sploh ne mara ničesar več slišati. Noče, da bi zavrela ali tekla kri.

OBLETNICA znamenitega rojaka. — Preteklega 13. aprila je minilo 80 let, kar je v auguštinskem samostanu v Neaplju umrl naš drugi največji misijonar, Dr. Ignacij Knoblehar, Abuna Soliman imenovan, provikar v srednji Afriki. Rojen je bil v škocijanu na Dolenjskem 6. jul. 1819. Po končanem drugem letu bogoslovja je šel 27. avg. 1841 v Rim, da se na Propagandi pripravi za misijon. Tam je bil 9. marca 1845 posvečen v mašnika. Propaganda ga je določila za deviški misijon v osrednji Afriki. Dne 3. jul. 1846 se je polagoma začel pomikati proti svojemu daljnemu cilju, do katerega je došel šele 11. febr. 1848. Še tisto leto je po smrti misijonskega predstojnika jezuita P. Ryllo postal njegov namestnik, provikar. Deset let je z apostolsko vnemo oral to misijonsko ledino. Zavratno afriško podnebje mu je takorekoč sproti pobiralo sodelavce, ki mu jih je domovina pošiljala. Ko je bil na potu po nove, je imenovanega dne še njega podrlo. Domovina ga je takoj po smrti hotela prepeljati v rodno grudo, a je ostalo samo pri želji in prvih poskusih. Še zdaj počiva v avguštinski grobnici v Neaplju. Svet mož je bil. Nekaj ur pred smrtjo je zlezal s postelje, da bi na tleh umrl. Z njim je bil pokopan tudi prvi slovenski samostojni misijon v srednji Afriki.

MMORALNA kriza Amerike. — Pesem o naši in splošni gospodarski krizi znajo že vrabci na strehi. A še bolj grozeča je moralna kriza, ameriška in splošna, o kateri pa nočejo mnogi ničesar slišati. Najboljši poznavalec naše domače moralne krize, Mr. J. Edgar Hoover, jo nam je nedavno tako-le predočil: Noben narod se ne more bahati, češ kak ljubi mir uživa, če je ogrožen od 4,300.000 notranjih sovražnikov, ka-

terih mnogi so oboroženi, vsi pa v strnjeni fronti proti obstoječi družbi in njenemu redu. To je armada zločincev, ki stalno preži na last, varnost in življenje ameriškega ljudstva. Noč in dan, vsako uro in vsako minuto sta naša varnost in naše življenje pred njo v nevarnosti. Če mora kak narod, kot moramo mi Amerikanci, z žalostjo ugotoviti, da se vsakih 24 sekund med nami zagreši en težak zločin, da vsakih 40 sekund pade ena smrtna žrtev pod morilčevo roko, je to v resnici oblegan narod. In če k tem napadalnim četam zločincev prištejemo še drugo napadalno linijo: tatov, roparjev in izsiljevalcev, znaša skupno število napadalcev naših postav 10 milijonov. To je na dve sekundi en napad. Obramba proti tem napadom nas stane petkrat več ko vsi izdatki za uk in vzgojo. Na vsakega Amerikanca, od dojenčka gor pride \$10 za to obrambo. Naša največja kriza je tedaj moralna. Edino sredstvo proti njej pa je moralna vzgoja mladine in sicer krščanska moralna vzgoja. Amerika mora v bodočih rodovih postati zopet varna. V ta namen je najnujnejše, v srca naše mladine položiti kar moč globok versko-moralni temelj.

IZ težkih dni sv. Očeta. — Ko je papež prvič nevarno obolet in je svet vsak trenutek pričakoval katastrofe, je dal poklicati v Vatikan dva usmiljena brata. Po stari navadi imajo namreč usmiljeni bratje čast, bolnega papeža v boleznih negovati. Oba določena brata imata državno bolničarsko diplomo in sta bila že prej vposlena pri vatikanski sanitarni službi. Ta dva vesta povedati, da je bil sv. Oče na višku svoje bolezni popolnoma brez vse lastne telesne moči, kot otrok. V mali, preprosto opremljeni sobici je ležal na navadni železni postelji. V nočeh brez spanja je brata Faustina večkrat prosil, naj mu kaj pripoveduje, da bo laže trpel. Nekoč je visoki bolnik dejal, da mu je zelo slabo. Brat Faustin ga je tolažil, da bo zopet bolje, ker je svetu še tako potreben. Sv. oče mu je dejal: "Ah, dragi brat, prav rad bi še delal, a mislim, da gre z menoj h koncu!" In danes, kot po čudežu v resnici zopet dela. Ko je okreval, je oba brata odlikoval. Prvemu je podaril zlato, drugemu pa srebrno uro. Na prednjem pokrovu je vrezana njegova podoba, na zadnjem pa podoba zadnje večerje. Gotovo dragocen spomin za brata.

PARIZ komunistična kuhinja. — Pariz je evropski babilon narodov. Vsi revolucionarji Evrope se tam stekajo. "Misijonsko" polje kot nalašč za komuniste. Rusija bogato podpira ta rdeči misijon. Bivši francoski komunistični voditelj Doriot je izdal, da je doslej v ta namen žrtvovala najmanj 250 milijonov francoskih frankov. Pred vsem ji je na tem, da podpre komunistični tisk, ki ga izdajajo tamkajšnji emigranti vsak za svoj narod. Ondi se tiskajo: "La Veridad" za Špance v 7000 izvodih. "La Verita" za Italijane, istotako v 7000 izvodih. "Die Stimme der Arbeit" za Poljake, prav tako v 7000 izvodih. "Parisis munkas" za Mažare v 3000 izvodih. Poleg teh obstajajo posebni listi za Jude, Armence, Čehe, Jugoslovane, Bolgare itd. Za vse te se ondih kuha komunistična hrana, ki jo po možnosti delijo s svojimi brati vsak svoje domovine.

LAŽ ima kratke noge. — Ko so španski nacionalisti po dolgih in hudih bojih zavzeli Bilbao, prestolico Baskov, ki so se borili na strani rdečih, smo brali, da je Franco dal 12 katoliških duhovnikov postreliti. Tudi londonski uradni zastopnik je to potrdil. Ko bi se bili v resnici borili na strani rdečih in bi se še po zavzetju mesta ne hoteli podati, ampak bi bili še nadalje rovarili proti zmagovalcem, bi se jim ne bila nikakriva krivica zgodila. A kot je zdaj preiskava dognala, so rdeči te duhovniške žrtve iz svojega računa v Francov račun prepisali, da ga pred svetom diskreditirajo. Dotičnih 13 duhovnikov je bilo res ustreljenih, toda 10 meseca oktobra 1936, ostali pa novembra istega leta. Nacionalisti so pa Bilbao šele junija 1937 osvojili. Torej si rdeči Pilati zastonj umivajo krvave roke.

KATOLIČANSTVO v Nemčiji. — Odkar je Nemčija Avstrijo zasedla, se je nemško katoličanstvo številčno znatno okrepilo. Dobilo je 6 milijonov prirastka. Zdaj je med 74 milijoni prebivalstva Velike Nemčije 27 milijonov katoličanov ali 36%. Razdeljeni so v 8 cerkvenih provincij, med katerimi sta dve v bivši Avstriji, dunajska in solnograška. Vseh škofij v Veliki Nemčiji je tačas 30 in ena neodvisna prelatura v Burgenlandu. Ako bi v Nemčiji moralna sila kaj pomenila, bi bili katoličani na boljšem. Prusaški sili pa seveda ne morejo uspešno kljubovati. Le s tem se lahko tolažijo, da končno vedno zmaga moralna sila in pravica.

SREČA je opoteča. — Ne samo malim, tudi velikim je sreča nezvesta nevesta. To bi vedela povedati med mnogimi drugimi Mrs. Dora Schintz, milijonarska vdova po švicarskem 'kralju solitra'. Po moževi smrti se je v Londonu nastanila. Samo njene dividende so ji na leto nesle 390.000 funtov angleških šterlingov. Gotovine je imela na banki pol milijona funtov šterlingov. Potem pa še v nepremičninah nič koliko. A čeprav že 72 letna je bila še lačna mamonka. Ves svoj ogromni kapital je založila v neko velepodjetje za gumi, da bi se bolje obrestoval. Tu je pa nasedla. Podjetje je propadlo in ž njim ona z vsem premoženjem. Zdaj živi pri dobrih tujih ljudeh za — bohlonaj.

TAKO se skrbi za izseljence. — Mussolini in Hitler sta se pogodila, da bo Italija to poletje poslala Nemčiji 30.000 sezonskih delavcev. A Mussolini si je izgovoril in Hitler je pristal, da bo šlo ž njimi zadostno število italijanskih duhovnikov, ki jih bodo ta čas duhovno oskrbovali, da ostanej zvesti veri in narodu. V pogodbi stoji tudi, da ob nedeljah in splošno zapovedanih praznikih ne bodo siljeni k delu. Ti Gospodovi dnevi morajo biti izključno telesnemu in duhovnemu počitku in obnovi posvečeni. Naj reče kdo kar hoče, ta pogodba je Mussoliniju v čast in zasluži posnemanje.

MR. Adamič strahove študira. — V hrvatski cerkvi v Millvale, Pa., baje straši. Nekdo "hodi nazaj". Nanovo je to ugotovil hrvatski slikar Maks Vanka, Adamičev prijatelj iz Jugoslavije, ki je slikal tamkajšnjo cerkev. Ker se je bal, da ne bo mogel dela v določenem roku zvršiti, je delal tudi ponoči, često do ranega jutra. Pa ga je v srednočnih urah strah zelo motil. Nekam čuden strah je bil. V duhovniški obleki je poleg drugega spektakla prižigal svečke in večno luč ugaševal. Mr. Vanka je do duše prepričan, da je vse, kar je videl in slišal, res. Kot tako je pripovedoval svojemu prijatelju Adamiču, ki je to strnil v romantično zgodbo in jo priobčil v Harper's Magazine, odkoder je šla po vsej Ameriki. On da je to pripovedovanje sprejel kot agnostic, to je tak, ki se vzdrži vsake sodbe, ali je kaj onkraj groba ali ne. Ne taji pa, da se v imenovani cerkvi res nekaj skrivnostnega dogaja. Seve o takih, kot je Adamič, velja: "Ako ne poslušajo Mojzesa in prerokov, ne bodo verjeli, tudi če kdo od mrtvih vstane." Hm!

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ. — Po \$1: M. Toleni, B. Moličnik, M. Bluth, M. Stariha, F. Hren, M. Pleše, C. Blaess, A. Plemel, Mrs. Hlebec, Mrs. Vidmar, H. Marn, A. Pratch, M. Sivic. — Po \$2: J. Kocin, G. Nemanic, C. Jeglich, M. Pavlešič, K. Pavlic, F. Peterka. — Po \$1.25: F. Glavich. — Po 25c: A. Janc. — Po \$3: M. Vidmar, A. Benkovič. — Po 50c: E. Skoff. — Po \$1.50: R. Usnik. — Po \$10: A. Grdina, M. Ivancic, Neimen., Mrs. Mivc.

LUČKE PRI MARIJO POMAGAJ. — Po \$1.00: H. Golob, F. Dejak, H. Ošaben, H. Kushlan, A. Bezljaj, Mrs. M. Slanovich, M. Selak, M. Glavan, Mr. in Mrs. Kaučič, M. Brince, A. Fajfar, Mrs. F. Gornik, G. Vesel, T. Chernich, Mrs. A. Samrak, A. Zalar, S. Nedelko, J. Tonaj, Mr. F. Zokal, J. Stimetz, M. Elnikar, J. Kavosich, M. Spendal, M. Perusek, A. Pierce, J. Urinar, M. Kochevar, Mrs. R. Manca, G. Vesel, J. Perme, Mrs. A. Zupan, M. Urajnar, M. Panijan, B. Sedmak, A. Judnich, C. Zalec, M. Dragoman, A. Zugel, M. Lowsha, M. Martic, R. Planinsek, J. Pavlesic, G. Zaman, S. Mlakar, F. Pajk, T. Panian, M. Švegel, H. Somrak, C. Pobega, M. Usnick, K. Zagar, M. Dragoman, J. Panion, F. Perovsek, R. Gorjanc, J. Kostelic, M. Merkel, F. Zainer, M. Pavlešič, F. Ajster, A. Jevnik, J. Korosich, M. Zalec, A. Movnik, P. Bradish, F. Dornik, Mrs. Selak, M. Kozar, J. Oberstar, A. Rom, Mrs. A. Ponikvar, K. Yartz, Mrs. J. Mackonitz, A. Gasparic, Mrs. M. Curl, J. Zabukovec, Mrs. C. Zupancic, Y. Roncevic, N. Zakrajšek, Mrs. Pogašnik, druž. Orazem, L. Jerman, Mrs. P. M. Prah, J. Pritekel, B. Skoff, F. Derglin, A. Pratch, H. Zalar, J. Pleme, M. Koren, J. Kosmerl, F. Kriznik, R. Markel, F. Pavlic, M. Zupancic, J. Matkovic, Mrs. J. Varšek, Blas. Moličnik, Mrs. J. Pugel, J. Wessel, Mrs. A. Kontz, druž. Oterman, Mrs. M. Maierle, Mrs. J. Papes, J. Grahek, Mrs. M. Spehar, A. Tushek, Mrs. F. Balkovec, Mrs. Patkovsek, A. Možina, Mrs. J. Furlan, T. Ellis, Mrs. M. Francel, Mrs. A. Kure, M. Lovše, M. Govednik, S. Podgormek, M. Brodник, J. Cimperman, R. Usnik, Mrs. A. Baršnik, G. Kuzma, M. Hribar, B. Evans, Mrs. K. Kastelich, Mrs. A. Scheringer, F. Zudnič, K. Modrum, J. Gillad, F. Gouze, C. Kovacic, Mrs. A. Koren, L. Dolinsek, M. Adams, A. Udovich, druž. Jeleničič, Mrs. M. Artac, R. Požun, Mrs. F. Roitz, M. Zbosnik, Mrs. M. Barker, Mrs. J. Simonsic, M. Zore, Mrs. Novak, Mr. Stušek, F. Brogič, J. Zakovich, J. Perusek, I. Bischan, F. Marolt, Mrs. Arko, M. Hochevar, M. Ivec, M. Vidmar, M. Vidmar, Mrs. F. Lushina, F. Nemgar, I. Režek, M. Ropuet, M. Lipoglavšek, J. A. Prišel, A. Jordan, N. N., A. Tomsic, A. Vrbas, M. Svete, H. Moren, K. Janzehvich, F. Tomašič, B. Kolbezen, J. Poljak, Julia Poljak, P. Žagar, Mrs. J. Muske, Mrs. M. Kotz, Mrs. M. Benčič, A. Mlakar, A. Maierle, S. Vokac, Mrs. L. Umek, Mrs. F. Kokel, M. Fister, Mrs. Lubšino, M. Sivic, F. Besowshek, Mrs. A. Musich, Miss M. Zore, Mrs. M. Volkar, F. Shega, J. Kokalj, Mrs. M. Zabukovec, J. Padez, J. Horvat, K. Cesar, M. Stariha, T. Strle, Mrs. F. Kokel. — Po 50c: J. Staresinic, Mrs. Kostrich, J. Vuk, S. Vincec, I. Zadravec, M. Legen, Bara Zalig, S. Vucko, A. Ritlop, Aga. Zelko, Mr. Baligach, F. Jeran, Mrs. G. Mocičnik, M. Lavtizar, M. Sta-

riha, M. Mrvar, J. Brula, Mrs. J. Buden, H. Zobec, Mrs. J. Gruden, B. Adamič, J. Barbas, A. Zagorc, M. Kučič, Mrs. Perme, Mrs. A. Nasembeny, A. Ancel, Leo Adamič, Mrs. K. Kuzma, Mrs. J. Jerin, Mrs. Kicelmiller, M. Ule, P. Hochevar, Mrs. A. Skender, T. Zdesar, E. Ellenich, Mrs. Nečmar, J. Muster, F. Perovsek, Mrs. Hurzel, J. Glivar, Mrs. Kern, J. Barbes, T. Prosen. — Po 25c: E. Krumarič, Mrs. Drmes, M. Bluth, Mrs. J. Adamič. — Po 75c: J. Purkat. — Po 55c: Mrs. M. Tamska. — Po \$1.50: M. Petek, F. Hren, J. Perko, J. Peternel. — Po \$2.00: F. L., A. in M. Gregorich, A. Champa, M. Globokar, C. Vesel, B. Sedmak, T. Korencic, Mrs. A. Matkovich, Mrs. Versuh, A. Nose, M. Petach, J. Anžlovar. — Po \$3.00: Mrs. M. Barle, Neimen., A. Veranth, J. Gruden, Mrs. M. Skerl. — Po \$5.00: Mr. J. Ponikvar, F. Levstek, J. Andrajna, Neimen., J. Hocevar, L. Košnik, Mrs. Spilak, Neimen., L. Mladic, J. Sever, Mrs. Kobal, J. Petrovcic, Mrs. M. Kovacic, M. Drancu. — Po 30c: F. Hren. — Po \$2.50: Jos. Anžlovar.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: I. Maljan, A. Maljan, J. Maljan, N. Dugar, J. Pavlesic, Neimenovana, K. Matjasic, M. Težak, A. Merkel, K. Jartz, M. Hribar, F. Markovich, Mrs. J. Budan, V. Rojko, M. Adams, F. Slak, H. Zalar, J. in A. Prišel, F. Lusin, M. Petach, M. Stukel, M. Sternad. — Po 50c: J. Mlakar, S. Mlakar, T. Zdesar. — Po \$1.00: F. Sterle. — Po \$5: C. Zagar, U. Brayce, F. Jacksha. — Po \$30: Neimen.

ZA MISIJON — Po 50c: Druž. Fabjan, M. Vidmar.

ZA ŠTUDENTE — Po 50c: Mrs. Pintar, M. Petek. — Po \$1: A. Urich. — Po \$2: F. Starman.

SVETE MAŠE — Po 1: Mrs. Zidnik, S. Brolick, A. Gliha, M. Sivic, B. Flajnik, M. Mervar, Mrs. Kicelmiller, Mrs. M. Verzuh, C. Savnik, Mrs. Brince, A. Fajfar, Mrs. A. Skender, Mrs. Tomec, Mrs. Pintar, A. Krasovec, M. Gragoman, F. Zainer, Mrs. Librek, Mrs. J. Panion, F. Pajk, A. Ellenich, M. Perusek, J. Derglin, R. Gorjanc, F. Perovsek, Mrs. Grohar, Mrs. T. Panian, A. Fajfar, M. Brince, A. Judnich, F. Dornik, Mrs. Kovacek, Mrs. A. Ribnikar, B. Skoff, M. Yanka, J. Možina, R. Popit, Mrs. Kirn, Mrs. P. Prah, A. Jerman, N. Zakrajšek, H. Turk, J. Glivar, J. Kosmerl, R. Markel, Mrs. F. Verhovec, Mrs. Knific, M. Rase, R. Vicic, B. Moličnik, M. Kremesec, Mrs. Selak, Mrs. Balantič, Mrs. Subel, Mrs. Brajan, A. Markoja, J. Pintar, J. Korelc, M. Govednik, J. Cimperman, A. Butkovich, A. Rogel, F. Stustersič, E. Konte, Mrs. F. Gouze, Mrs. Kostelich, M. Vidmar, A. Urich, C. Pfeifer, M. Mlakar, H. Moren, M. Petek, M. Benčič, Mrs. Strgovec, P. Kochevar, M. Puncar, M. Zaller, M. Fister, J. Padez, M. Sajovec, F. Shega. — Po 3: K. Slemmer, M. Švegel, Mrs. Selak, M. Brodник, M. Horvat, Mrs. J. Moren Sr. — Po 2: M. Pristow, A. Kolman, Sestra M. Leonora, M. Kučič, F. Dornik, F. Zokal, M. Barle, Mrs. Zajec, J. Petkovsek, M. Strause, A. Hochevar, A. Veranth, Mrs. J. Budan, H. Zobec, A. Bashel, J. in A. Prišel, A. Znidarsic, K. Kuzma, Mrs. Zupancič, A. Tomsic, druž. Drašler, M. Zobnič, Mrs. Skulj, G. Tushar, M. Stariha, J. Stimetz. — Po 5: Neimen., F. Struna, Mrs. A. Ivancic, L. in F. Pirs, Mr. in Mrs. Usnik, J. Andrajna, A. Hochevar. — Po 10: F. Skul, M. Skalar. — Po 25: G. Raly. — Po 4: M. Lipoglavšek.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CLEVELAND - NEWBURG, O. — Piše Anton Meljač. — Pozdravljena, naša Ave Maria! Pozdravljam te prav pristrčno zato, ker nosiš ime tiste, ki jo ravno ta mesec tako iskreno pozdravljamo z naslovom: Kraljica maja. Njej se imamo vsi veliko zahvaliti, posebno še jaz, me je tolikokrat čuvala v življenju. Še preden sem shodil, me je moja zemeljska mati njej izročila in po njej njenemu Sinu. Zato sem se namenil, da napišem par besed. Upam, da bo Marija z veseljem sprejela ta moj pozdrav, ki ga pošiljam njej in njenemu lepemu listu. Saj ta list z velikim veseljem berem in sem hvaležen tistim, ki ga urejujejo, in tistim, ki pišejo vanj. Enako pa pozdravljam vse, ki se trudite za širjenje tega lista. Želim vsem mnogo uspeha in prosim Boga, da bi še mnogo mnogo novih pridobil, ki naj bi postali prijatelji in naročniki tega lista. Prosim oproščenja, da nisem že poprej pisal, če ravno mi je bilo večkrat v mislih, da bi prijel za pero. Vedno sem rad bral o Mariji in prepeval njene pesmi. Zdaj sem pa kar naenkrat skorajžil in skušal nekaj napisati. Večkrat sem že slišal in bral, da smo Slovenci Marijin narod. Prav je tako. Jaz z vsem veseljem posvečam Mariji samega sebe in svojo družino, ki šteje šest otrok. Ravno tako želim, da bi vsi drugi rojaki s ponosom posvečali sebe Mariji po zgledu naših prednikov, ki so s tako gorečnostjo postavljali cerkvice po gričkih in hribih mile domovine. K vsemu temu nam veliko pripomore naš lepi list Ave Maria, zato ga še enkrat pozdravljam in priporočam vsem rojakom, da naj se ga z vso ljubeznijo oklenejo. Nič ne poslušajmo takih, ki se nočejo družiti s tem listom. Rojaki, mi pa le krepko skupaj držimo in po Ave Mariji k nebeški Kraljici hitimo! Pozdrav vsem.

LEMONT, ILL. — Piše urednik in upravnik. — Sredi maja se je vrnila v Lemont velika ptica selivka, ki jo vsi poznate, pa vendar ne veste, katera je, dokler vam sam povedal ne bom. Priletela je od vzhoda, ne od juga, kakor navadno delajo ptice selivke. Povedala nam je veliko zanimivega, zakaj ta ptica ne poje veliko, čeprav tudi peti zna. Rajši govori in se zraven

smeje. Pa se ne smeje ta ko kot grlica v gozdu, ampak tako kot človek v prijateljski družbi. Ampak zdaj vidim, da sem vse do tukaj narobe pisal. Saj ni ptica tista selivka, in nazadnje tudi selivka ni. Da popravim svojo napako, moram povedati, da je ptič in torej selivec. Gre, pa pride, pa pride in gre. In tudi to ni popolnoma res, da je tisti selivec ptič, nak, od katerekoli strani ga pogledate, boste videli, da je človek. Res, po človeško se obnaša, po človeško govori in se smeje, po človeško celo je in pije — mgm, pije — pa po človeško tudi spi. In na Žirivskem vrhu blizu Pittsburgha pravijo, da tudi po človeško trepetata, kadar avto na ovinkih prehitro drči. Torej je že čas, da povem, kdo se je prav za prav vrnil v Lemont. Več imen si je nabral po širokem svetu, sam ne vem, na katero najbolj sliši. Večni popotnik mu pravijo, lemontski romar ga kličejo, potovalni zastopnik mu rečejo, z bratom Antoninom ga zmerjajo. Ta je torej priletel k nam tam od New Yorka in ustavil pri nas. Prišel je nazaj, ker pravi, da je tam za New Yorkom velika luža, ki mu ni pustila nikamor naprej. Sam ne vem, kod je vse brodil, preden je do New Yorka prilezel. Slišal sem nekaj o Clevelandu, potem o Pittsburghu, Steeltonu in še mnoga tega. Ampak koder je bil, veste sami, in res ne vem, zakaj bi moral jaz vse povedati. Meni je samo eno v spominu ostalo, tisto namreč, ko je povedal, da ste bili povsod dobri do njega. Sam se sicer ni zredil, saj nima tega poklica in tudi talenta ne, zredila se je pa blagajna pri Ave

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.
Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite

denar pri vsakem nakupu.

Mariji in lep napredek. Sam je rekel in jaz sem pritegnil, da je kar čudno — v teh žalostnih časih — da ste tako lepo ponavljali naročnino in ptiča selivca imeli za prijatelja, ne za vsiljivca. Tudi je povedal, da ste vseprek Ave Marijo hvalili in ji še dolgo dolgo življenje privoščili. Še meni je ene gare pozdravov prinesel in jih je pred mano na mizo stresel. Vsem se prav lepo zahvalim in se v mislih z vsakim posebej pošalim. Tudi ptič selivec se te prilike prav rad posluži in se mojim pozdravom in zahvalam pridruži. In pravi, da ne bo dolgo ostal na tem mestu, saj že malo škili proti severu in Westu... Če ga bo žilica kmalu prijala, da se bo odločil, vam bom pa na drugem mestu bolj natanko sporočil. Povsod ga skušajte radi imeti, pa dajte po najboljših močeh njega in Ave Marijo podpreti. Zdaj bom pa nehal to svoje kramljanje, ker me pozna ura kliče na spanje in sanje...

MILWAUKEE, WIS. — Piše Lucija Gregorčič. — Jaz sem proti temu, da ljudje hočejo imeti vse objavljeno, če darujejo kakšen denar za božjo čast. Mislila sem že večkrat o tem pisati v list, pa si nisem prav upala, ker bi se najbrž mnogim zamerila. Vendar sem prepričana, da to ne more biti nikakor Bogu ljubo in dopadljivo. Saj bi še človek ne hotel sprejeti nobenega daru od ljudi, če bi se moralo poprej vsem povedati, kaj je dobil in od koga. Meni se zdi, da bi marsikdo rajši od lakote umrl kot te vrste darove sprejemal. To je moje mnenje.

LEMONT, ILL. — Piše Kramlavec. — Jaz sem prepričan, da se gospa Lucija zavoljo teh vrstic ne bo nikomur zamerila. Zakaj pa ne bi smela svojega mnenja povedati. Vsak mora videti, da je v njenih besedah veliko zdravega jedra. Morebiti malokomu kaj takega na misel pride, z zanimanjem pa bere tako misel, ko jo kak drugi objavi. Zato se nisem pomišljal, nje-no pismo uvrstiti med Kramljanje. Seveda lahko kdo to navado, da se darovi objavljajo, na dobro tolmači. Nekateri pravijo, da so take objave dobre, ker še druge izpodbujajo. Jaz bom prepustil te reči modrosti vsakega posebej, objav pa seveda ne bom ustavil razen tistim, ki sami to žele. Eno bi pa le rad pristavil. Včasih se zgodi, da naredimo pomoto, da kako ime izpade. Pa nas taki potem precej trdo primejo... Nam je seveda potem hudo. Kaj ko bi vsaj taki malo obstali pri tem dopisu iz Milwaukee...?

SUNNYSIDE, UTAH. — Piše Ivan Režek. — Dragi urednik! Prosim Vas, ne odbijte moje

prošnje, da bi priobčili pismo, ki sem ga dobil iz starega kraja. Piše ga Karel Jamšek, ki je res velik revež. Imam tudi druga poročila, ki vsa pričajo o njegovem nepopisnem siromaštvu. Morebiti se bo le našla kaka dobra duša, ki mu bo priskočila z majhnim darom na pomoč. Darovi se lahko tudi kar meni pošiljajo, ker je bolj preprosto kot pošiljati v stari kraj. Bom že jaz vse odrajtal. Moj naslov je: Ivan Režek, Box 225, Sunnyside, Utah. — Pismo iz starega kraja je pa tako: Velika nesreča me je zadela dne 14. febr. Nič nisem mogel rešiti kot le golo življenje. Skoraj bi bili še mi zgoreli v goreči hiši. Zdaj mi drugega ne kaže ko beračiti po svetu. Ponižno prosim, da bi se moja prošnja objavila v listu, če se me morda usmili kaka dobra duša. Rad bi postavil majhno hišico zase in svojo družino. Že zdaj kličem vsem: Bog vam bogato povrni na duši in na telesu. Prosim rojake v imenu Jezusa in Marije. V nebesih bo vaše plačilo. Kdor bi hotel kaj darovati, naj pošlje na župnika Antona Jermana v Radovico pri Metliki. Pozdrav vsem zvestim častilcem naše nebeske Matere. Karel Jamšek.

DETROIT, MICH. — Piše Frances Plautz. — Bila sem bolna, pa sem hvala Bogu že spet dobra. Zdaj bom poskusila spet bolj iti okoli naročnikov in morebiti tudi kakega novega dobiti. Pa kar nič dopisov ni iz Detroita. Ko dobim list, hitro pogledam, če je kaj od nas v Kramljanju, pa — nič. Jaz čakam na druge, ki se bolj razumejo na dopisovanje, drugi si pa menda mislijo: Bo že zastopnica kaj nakraspala. Nazadnje pa nikoli nič iz velikega Detroita. Kako lepi dopisi se berejo od vseh strani, razen od nas. Res, komur je Bog dal dar za pisanje, naj le piše in spet piše. (Ja, v Detroitu ne manjka takih pa se je osat lenobe razpasel tam okoli, je nekdo na zapečku zagodrnjal.)

NEW YORK, N. Y. — Piše Gertrude Luteršek. — Sporočam Vam novi naslov in prosim, da mi takoj pošljete list nanj. Zelo bi bila žalostna, če bi mi kakšna številka izostala, ker vselej tako težko pričakujem, da pride list. V teh stiskah in v tej krizi mi je v veliko tolažbo in dušno moč ta lepi list, ki je tako krasen, da na vse težave pozabim, kadar ga prebiram. Letos na primer prinaša med drugimi rečmi tudi tako krasno povest. Imam ta list že 25 let, pa mi je vedno bolj priljubljen. Zdi se mi, da je tudi res vedno lepši. Zato voščim vsem delavcem pri listu veliko mero božjega blagoslova.